

ZOPPO

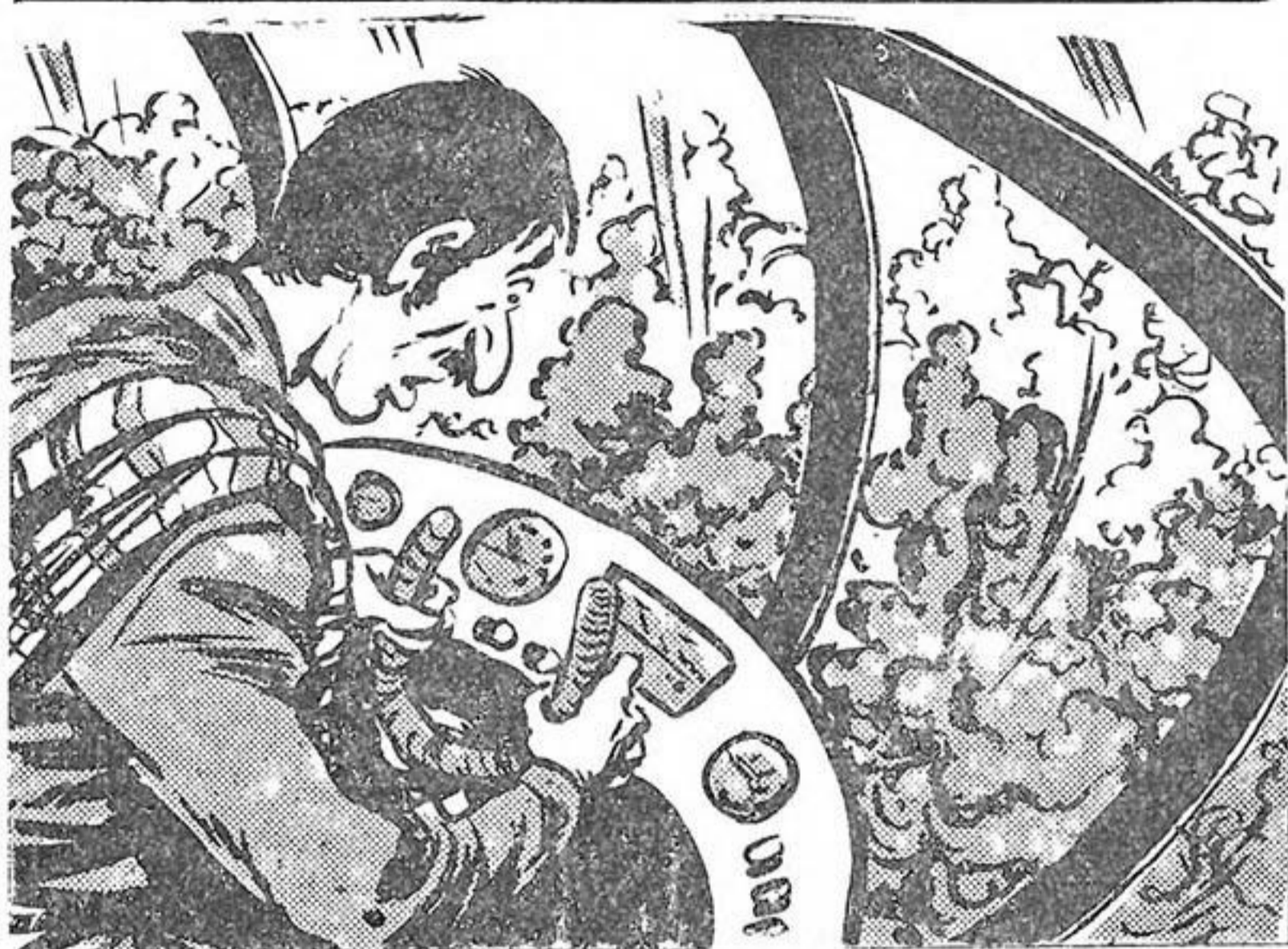
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

9

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

**Πιλότος
μέ τὸ στανιὸ**

Ο ΠΑΝΤΣΟ Γίγαντας ἔχει πάρει παιστρικές διαταγές ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀφεντικό του, τὸν θρυλικὸ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, πρὶν ἐκεῖνος τρέξει γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴ Νάγια μετὰ τὸ Βέλο(*)

Πρέπει νὰ ψάξῃ μέσα στὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο πράσινο βασίλειο καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κοντινότερο ξέφωτο, γιὰ νὰ προσγειώσῃ τὸ ὑπέροχο «Μαῦ

(*) Δι' ἀνάγνυσιν τοῦ προηγούμενου τεύχους: «Τὸ δόκανο τοῦ θανάτου»

ρο Πουλί», γιὰτὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔχει ἤδη πολλές ὥρες ποὺ βρίσκεται στὸν ἀέρα καὶ κοντεύει νὰ τοῦ ἐξαντληθῇ ἡ καύσιμη ὕλη.

Ὅσο γιὰ τὸ μασκοφόρο Ἐκδικητὴ, αὐτὸς ξέρεῖ νὰ βρῇ καὶ περπατώντας τὸ πιὸ κοντινὸ ξέφωτο κι' ἔτσι δὲν ἔχει φόβο νὰ χαθῇ μετὰ τὸν κωμικὸ καὶ ἀνεκδιήγητο βοηθό του.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας λοιπὸν ὀδηγεῖ τὸ θαυμασιὸ αὐτόγυρο καὶ συνεχῶς μурμουρίζει ἀπὸ μέσα του, γιὰτὶ εἶναι τρομοκρατημένος.

Συγκεκριμένα δὲν ἔχει τίποτα γιὰ νὰ φοβᾶται καὶ αὐ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ τοῦ ἔχει προκαλέσει τὴν... τρομάρα του!

—Σπίτι μου σπιτάκι μου —μοναχικὸ πυργάκι μου!, μου!, μουρμουρίζει μονάχος μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του μὲ τὰ ματάκια του γουρλωμένα σὰν χάντρες ἀπὸ τὸν φόβο. Πολὺ μεγάλη ἡσυχία βλέπω παιντοῦ καὶ δὲν μ' ἀρέσει αὐτό!.. Φύλλο δὲν κουνιέται, θύελλα δὲν προβλέπεται!... Ἄετοί—γεράκια δὲν ὑπάρχουν, μὰ καὶ νὰ ὑπῆρχον δὲν μποροῦν νὰ μοῦ κάνουν τίποτα ἐδῶ μέσα ποὺ εἶμαι!... Στὸν οὐρανὸ εἶμαι, δοσοληψίες μὲ ἰνδιάνους, στὰ καλὰ - καθούμενα, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχω!... Ἄπ' ὅπου καὶ νὰ μὲ κυττάξης, βλέπεις ἀσφάλεια ἐκατὸ τοῖς ἑκατό!... Αὐτὸ λοιπὸν δὲν μ' ἀρέσει καθόλου!.... Τὸ θεωρῶ πάρα πολὺ ὑποπτο! Παγώνει τὸ αἷμα μου ποὺ τὸ συλλογιέμαι!... Ἄχ! Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν τρομάρα μου, μαμακούλα μου γλυκειά, ἐγὼ ὁ γενναιότερος πάντων τῶν γιγάντων!...

Καὶ μ' αὐτὰ ψάχνει συνεχῶς γιὰ τὸ ξέφωτο ποὺ ἔχει διαταχθῆ ν' ἀνακαλύψη ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Τὸ πράσινο χαλί, ποὺ ἀπλώνεται μεγαλόπρεπο κάτω ἀπὸ τὸ «Μαῦρο Πουλί», δὲν «σπάει» πουθενὰ γιὰ νὰ ἀφήσῃ ἓνα ἄνοιγμα ποὺ νὰ χρησιμεύσῃ στὸ ἐλικόπτερο ὡς χῶρος προσγειώσεως.

—Ὅρίστε μας!, τσιρίζει μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ Ζορρὸ τῆς

Ζούγκλας. Χαθήκαμε καὶ τὰ ξέφωτα τώρα!... Καὶ ἂν τελειώσῃ, λέει, ἡ καύσιμη ὕλη ὅσο ἀκόμα βρίσκομαι στὸν οὐρανὸ καὶ πέσω μὲ τὸ Μαῦρο Πουλί κάτω, μετὰ θὰ πρέπη νὰ γυρίσω μὲ τὰ πόδια στὸν Πύργο!

Ἔσπερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ καινούργια τρομακτικὴ του «κοτσάνα» παίρνει λιγάκι ὕψος παραπάνω, γιὰ τὴν ἐπιστήμων μηχανικὸς ποὺ εἶναι ἔχει φυσικὰ καὶ πολλὰς ἄλλες γνώσεις καὶ ξέρει πῶς ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνέβῃ, τόσο πιὸ μεμάλῃ ὀρατότητα θὰ ἔχη καὶ θὰ δῆ ἀπὸ μακριὰ τὸ κοντινότερο ξέφωτο γιὰ νὰ πάῃ ὀλοταχῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ξέχωρα ὅμως ἀπὸ τὴν γνώσεις γιὰ νὰ καταφέρῃ κάτι, χρειάζεται καὶ ἰκανότης.

Ὁ Πάντσο δὲν μπορεῖ καθόλου στὰ ψηλὰ γιὰ τὴν παθαίνει ἴλιγγο.

Μόλις λοιπὸν παίρνει ὕψος θολώνουν τὰ ματάκια του καὶ βλέπει τὴ γῆ νὰ στριφογυρίζῃ σὰν σβούρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Αὐτὸ γεμίζει τὴν ψυχὴ του μαῦρο τρόμο καὶ ἀναγκάζεται νὰ χαμηλώσῃ καὶ πάλι τὸ ἐλικόπτερο, πρὶν νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλη καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἀνέβηκε καὶ ψηλά.

Στὰ τελευταῖα ὅμως δὲν—θὰ μπορούσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ γίνῃ διαφορετικὰ —ἀνακαλύπτει καὶ τὸ ξέφωτο καὶ ὅλες του οἱ ἀνησυχίες πάνε περίπατο.

Χοροπηδαεὶ καταχαρούμε-

νος μέσα στο έλικόπτερο και πάνω στη θέσι του, ενώ τα ματάκια του δεν παύουν να στριφογυρίζουν σαν σβούρες.

— Ζήτω!, ξεφωνίζει. Έκατὸ φορές ζήτω! Χίλιες φορές ζήτω!

Και αυτοθαυμάζεται:

— Τί σου είμαι!, λέει με κάμαρι. Τίς είπα τίς ζητωκραυγές μου σε χοντρά και ξεμπέρδεψα! Ένα χιλιάρικο κι' ένα κατοστάρικο! Σκέψου να καθόμουν χίλιες εκατὸ φορές να φωνάζω ένα - ένα «ζήτω». Η γλώσσα μου θάβγαζε μαλλιά και εἰς τὸ ἐξῆς ὅ,τι κι' ἂν ἔλεγα θὰ ἦτανε... τρίχες!

Τὴν ὥρα τῆς φλυαρίας του τὸ έλικόπτερο κατεβαίνει χωρίς να κάνει οὔτε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, πρὸς τὸ μέρος που ὑπάρχει τὸ ξέφωτο.

Ὁ Πάντσο ἐξακολουθεῖ να εἶναι καταχαρούμενος και να λέη:

— Τὸ ξέφωτο που ἤθελε ὁ Ζορρό!... Αὐτὸ εἶναι ξέφωτο μιὰ φορά! Γύρω - γύρω δέντρα και στη μέση ἄγρια ραδίκια!... Ἔφτασα στὸ ξέφωτο!....

Παύει να χοροπηδάη και γουρλώνει πάλι τὰ ματάκια του.

Και τώρα που ἔφτασα, τσιρίζει, τί θὰ κάνω ὀλομόναχος ἐδῶ πέρα; Και πῶς θὰ τὸ προσγειώσω δηλαδή; Κι' ἂν μου ριχτοῦν τίποτε ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ μεριά τῆς ζούγκλας, σαν τὴν ἄλλη φορά που ἦρθε ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς και φαρδύς ὁ Ἐλ Ρέυ;

Κι' ἂν μου ἐπιτεθῆ κανένας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς δεινοσαύρους που διάβαζα προχτές στὸ βιβλία και με κάνει μιὰ μπουκιά με τὸ έλικόπτερο;

Τὰ δόντια τοῦ Πάντσο Γιγαντα πιάνουν να χτυποῦν ἀπὸ τὴν τρομάρα.

Μιὰ και δυό, ἐκεῖ που τὸ «Μαῦρο Πουλί» κόντευε ν' ἀγγίξη στὴν γῆ, ἐκεῖνος ξανατραβάει τὸν μοχλὸ ἀνυψώσεως και νᾶσου πάλι στὸν οὐρανό!

Μάλιστα παίρνει μιὰ τέτοια φόρα και φτάνει τόσο ψηλά, που ἀρχίζει να τσιρίζη ἀπαρηγόρητος:

— Ἀμάν! Μαμακούλα μου! Ζαλίζομαι!....

Και ξαναιχαμηλώνει.

Τὸ «Μαῦρο Πουλί» δηλαδή τραβάει τόσα μαζί του, που εἶναι ν' ἀπαρῆς πῶς δὲν ἀρχίζει.... να βουίζη και να χαλάη τὸν κόσμο, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα έλικόπτερα!

Τὸ ἀτέλειωτο ὑπόγειο

Τὸ ΘΡΥΛΙΚΟ κορίτσι τῆς Ζούγκλας, ἡ Νάγια με τὸ Βέλο, τρέχει ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα μέσα στὸ παρθένο δάσος τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, προσπαθώντας να φτάση στὸ έλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, πρὶν ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο Περέθ...

Ἡ μεγάλη της ἀνησυχία μ᾿ ἦπως φαινῆ ἀργοπορημένη

καί ὁ Περὲθ ἀνακαλύψῃ στὸ μετὰξὺ τὴν ἀπουσία τῆς καὶ καταλάβῃ πὼς ἡ μυστηριώδης γυναίκα, ποὺ ἔχει τόσες φορές σώσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, εἶναι ἡ ἴδια ἡ κόρη τοῦ ἡ Ροζίτα, τὴν κάνει νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ τὴν ταχύτητα τοῦ ταξιδιοῦ τῆς...

Ὅποιοι περνᾶει μὲ τὰ πόδια τὴν ἄγρια ζούγκλα δὲν πρέπει νὰ παύῃ νᾶχη καὶ τὸν νοῦ τοῦ γιὰτὶ χιλιάδες κίνδυνοι θανάτου παραμονεύουν σὲ κάθε βῆμα.

Ἡ Νάγια, ἔτσι ποὺ τρέχει χωρὶς σχεδὸν νὰ βλέπῃ μπροστά τῆς, παραλίγο νὰ

πέσῃ μόνῃ τῆς μέσα στὸ δολινοῖχτο στόμα τοῦ κροκοδείλου ποὺ τὴν ἔχει στήσει μέσα στὰ ψηλὰ χάρτα καὶ βλέποντάς τὴν πὼς ἔρχεται ὀλοταχῶς ἐπάνω του, τὴν περιμένει...

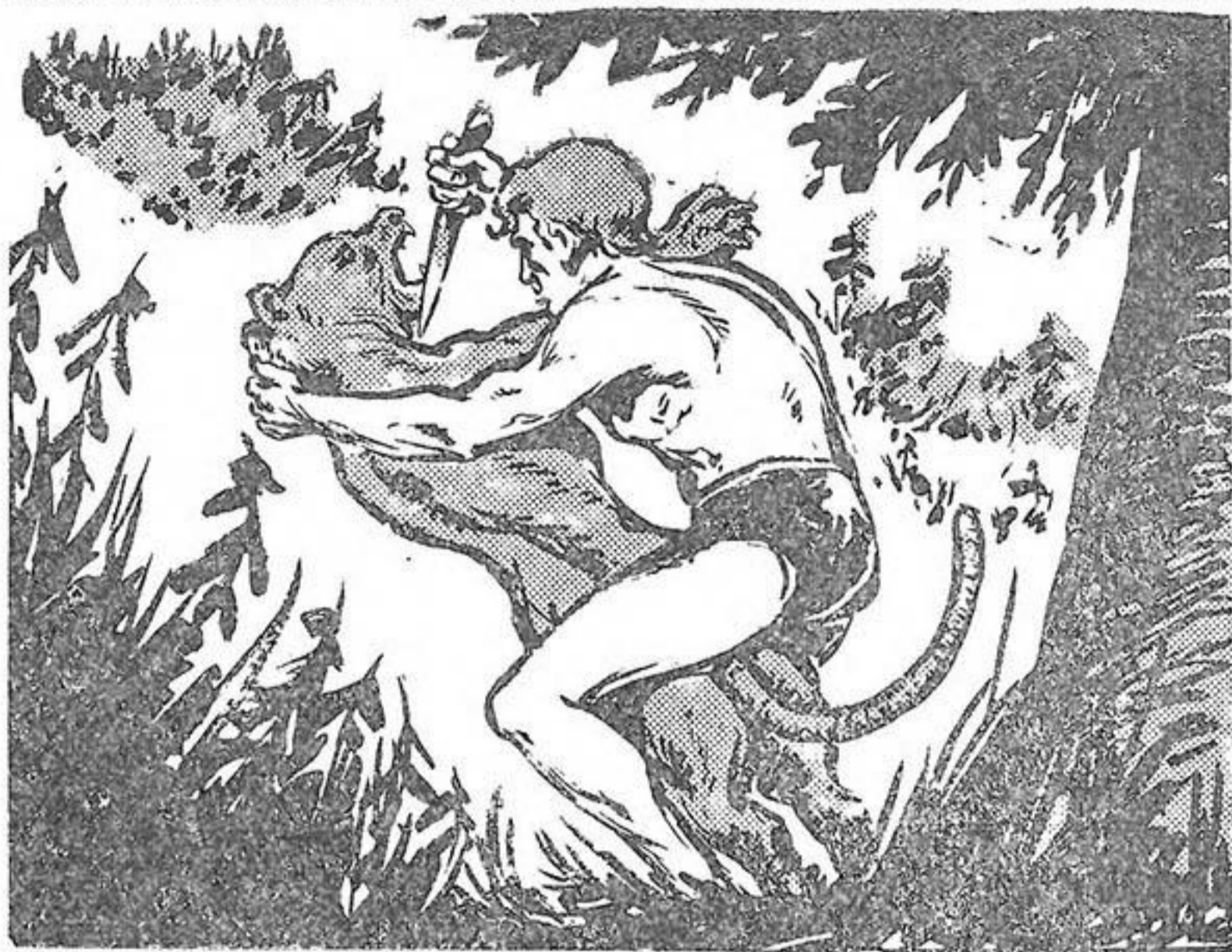
Τελευταία στιγμὴ κατὰφέρει καὶ σταματᾶει τὸ λευκὸ κορίτσι, μὲ μιὰ στριγγλιὰ φρίκης.

Ὁ κροκόδειλος βλέποντας πὼς ὁ ... μεζὲς στάθηκε καὶ πὼς δὲν τὸν χωρίζουν οὔτε δύο μέτρα ἀπ' αὐτόν, τινάζεται μπροστὰ καὶ σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὰ τρομερὰ δόντια τοῦ κλείνουν μὲ ἀπαίσιον πάταγο...

Κλείνουν ὅμως στὸν ἄερα

Παρὰ λίγο νὰ χωθῆ μόνῃ τῆς στὸ στόμα τοῦ τέρατος, ὅπως τρέχει!

‘Ο Έλ Ρέϋ προσπαθεί να του καρφώσει το μαχαίρι στην καρδιά...

γιατί το λυγερό κορίτσι έχει την έτοιμότητα να πηδήσει στο πλάι ένα δευτερόλεπτο πριν από την επίθεσι του τέρατος....

Φυσικά ο κίνδυνος δεν έχει πάψει να είναι άμεσος.

‘Ο τεράστιος κροκόδειλος στρίβει μ’ ένα αηδιαστικό ξεφύσημα θυμού και με μια φοβερή γρηγοράδα.

‘Αν με την ουρά του, που φτάνει τα έξη μέτρα χτυπήσει τη Νάγια πριν προλάβει να τραβηχτή, θα την τινάξει με σπασμένα πλευρά πάνω σε κανένα δέντρο και ύστερα θα χυθή επάνω της να την καταβροχθίση.

Το κορίτσι της ζούγκλας, με

τη φρίκη του θανάτου στην ψυχή, κάνει ένα τεράστιο, απελπισμένο πήδημα.

‘Υστερα άμέσως και δεύτερο.

‘Η ουρά του τέρατος περνάει δέκα εκατοστά μπροστά της, βουίζοντας από τη μεγάλη ταχύτητα.

Το άπαίσιο θηρίο βλέποντας τη λεία του να του ξεφεύγει για δεύτερη φορά, ρίχνεται με καινούργια μανία έναντίον της.

‘Η Νάγια ρίχνεται κι’ εκείνη προς τη ζούγκλα μ’ όλη τη δύναμι των ποδιών της, φροντίζοντας να τρέξει προς το σημείο εκείνο του παρθένου δάσους, που οι κορμοί

των δέντρων είναι πολύ πυκνοί ό ένας κοντά στον άλλον φυτρωμένοι.

Τό όγκώδες τέρας που την κυνηγάει θα δυσκολευτή πολύ να περάσει ανάμεσα άπ' τους κορμούς και θα παραιτηθή γρήγορα άπό την προσπάθειά του.

Ή Νάγια λίγες δεκάδες μέτρα πιο πέρα σταματάει με τό στήθος να πονάη άπό τή μεγάλη προσπάθεια που έχει κάνει και άπό τήν άγωνία.

Είναι άσφαλισμένη πια άπό εκείνο τό τρομαχτικό τέρας.

Τά πνευμόνια της άνεβοκατεβαίνουν λαχανιασμένα.

Τέλος, με μιá ανάσα ακόμα πιο βαθειά, γυρίζει να φύγη.

Τότε μιá καινούργια φωνή φρίκης βγαίνει άπό τό στόμα της.

Ένα άλλο στόμα με τρομαχτικά, σουβλερά δόντια είναι άνοιγμένο λίγα μέτρα μπροστά της....

Δυό άλλα μάτια γεμάτα κισκία, σαν μικρές κόκκινες σπίθες, τήν κυττάζουν μέσα στα δικά της μάτια...

Είναι ένα μεγαλόσωμο κούγκαρ που έχει πηδήσει άπό κάποιο κλαδί δέντρου και έτοιμάζεται να τής έπιτεθί.

Τό κούγκαρ είναι τό τρομερότερο και πιο εύελικτο θηρίο τής Νοτίου Ήμερικης, μαζί με τό τζάγκουαρ και τό πούμα.

Ή Νάγια με τό Βέλο, που μόλις έχει γλυτώσει άπό τό άπαίσιο στόμα του κροκοδεί

λου, κάνει να φέρη τό χέρι της στη λαβή του μαχαιριού της, έπειδή ξέρει πολύ καλά ότι άπό τό κούγκαρ δεν μπορεί να ξεφύγη με τό τρέξιμο.

Δεν προλαβαίνει όμως να φουχτώση τό μαχαίρι...

Τό αίλουροειδές θηρίο μ' ένα άγριο μουγκρητό ρίχνεται σαν σφαίρα έναντίον της, μ' όλάνοιχτες τς μασέλες..

Στόν δρόμο συναντάει ένα άλλο σώμα...

Ένα βαρύ, γιγάντιο σώμα, μπρούτζινο άπό τόν ήλιο...:

Ένα χέρι τυλίγεται γύρω άπό τόν λαιμό του κούγκαρ και ένα δεύτερο χέρι κρατάει κάτι άστραφτερό, άνεβοκατεβαίνει άστραπιαία στόν άέρα.

Είναι ό Έλ Ρέϋ, ό Βασιλιάς τής Ζούγκλας, εκείνος που έχει πηδήξει άπό τό κλαδί του δέντρου τήν τελευταία στιγμή για να σώση τή ζωή τής Νάγια με τό Βέλο.

Ή νέα μένει άκίνητη με τά μάτια γουρλωμένα άπό τήν έκπληξι...

Στό μεταξύ ό γιγαντόσωμος βασιλιάς τής ζούγκλας έχει να δώση μιá φοβερή μάχη με τό άγριο θηρίο που είναι θανάσιμα άγκαλιασμένο μαζί του...

Τό χέρι του, που άνεβοκατέβηκε με τό μαχαίρι, άστόχησε.

Τό κούγκαρ στριφογυρίζει μανιασμένο και καταφέρνει να του ξεγλυστρήση.

Κυλιώνται και οι δυό μαζί άνθρωπος και ζωο, μέσα στα ψηλά χόρτα που φυτρώνουν

σ' εκείνο τὸ σημεῖο τῆς ζούγκλας.

Τὸ κούγκαρ μουγγρίζει λυσσασμένα.

Τὰ τρομερὰ νύχια του ἀναζητοῦν τὸν λαιμὸ τοῦ 'Ελ Ρέϋ καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν ξεσχίσουν σ' ὅποιοδήποτε μέρος τοῦ σώματός του...

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας προσπαθεῖ νὰ τοῦ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά.

Ἡ Νάγια δὲν εἶναι καθόλου ἀχάριστη οὔτε ἀγνώμων...

Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μείνῃ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν 'Ελ Ρέϋ ποὺ τῆς σώζει γιὰ ἄλλη μιὰ φορά τὴ ζωή...

Δὲν θὰ δίπταζε καὶ νὰ τὴ βοηθήσῃ ἀκόμα στὴ δύσκολὴ πάλη του, πηδώντας κι' ἐκενὴ μὲ τὸ μαχαίρι τῆς πάνω στὸ λυσσασμένο κούγκαρ.

Ὅμως ξέρεῖ πὼς δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν παράξενο καὶ ἡμιάγριο ἐκείνον ἄνθρωπο τῆς ζούγκλας.

Ξέρεῖ πὼς, μόλις ἀφήσῃ τὸ κούγκαρ νεκρὸ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του, θὰ ριχτῇ πάνω της καὶ πρώτη του δουλειὰ θὰ εἶναι νὰ τῆς βγάλῃ τὸ βέλο ποὺ φορᾶει γιὰ νὰ δῆ τὸ πρόσωπό της.

Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ....

Ὕστερα ἀπὸ ἓνα τελευταῖο δισταγμὸ, ἡ κόρη τῆς ζούγκλας μ' ἓνα πήδημα φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τοῦ 'Ελ Ρέϋ καὶ τοῦ θηρίου κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ πάλι πρὸς τὴ ζούγκλα μ' ὅλη της τὴν γρηγοράδα.

Ὁ 'Ελ Ρέϋ τὴν βλέπει καὶ

ἡ μανία πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ του πολὺ πιὸ δυνατῆ...

Τὸ χέρι του, ποὺ κρατᾶει τὸ θηρίο ἀπὸ τὸν λαιμὸ, σφίγγεται μ' ὅλη τὴν τρομακτικὴ δύναμι τοῦ γίγαντα.

Τὸ κούγκαρ σπαρταράει καὶ μουγκρίζει φρικτὰ.

Τὰ μάτια του γεμίζουν αἷμα....

Τὰ νύχια του τινάζονται δεξιὰ κι' ἀριστερά, τοῦ κάκου, προσπαθώντας νὰ βροῦν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ νὰ τὴν ξεσχίσουν....

Τὸ ἀτσαλένιο μπράτσο τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας ἀνεβοκατεβαίνει ἀκόμα δυὸ φορές.

Ἡ δεύτερη ἢ ἀστραφτερὴ πίδα χώνεται στὴν καρδιά τοῦ θηρίου ποὺ μ' ἓναν τελευταῖο ἄγριο ρόγχο πέφτει νεκρό....

Ὁ 'Ελ Ρέϋ πετιέται ὀρθιος καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν θριαμβευτικά.

Γιὰ λίγες στιγμές, μ' ὅλη τὴ βιασύνη του, στέκει καὶ κυττάζει ἀγέρωχα τὸ τρομερὸ θηρίο ποὺ ἔχει σκοτώσει, ἐνῶ τὸ πελώριο, χαλύβδινο στήθος ἀνεβοκατεβαίνει γοργὰ ἀπὸ τὸ λαχάνισμα.

Ὕστερα γυρίζει καὶ ρίχνεται πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔχει πάρει ἡ Νάγια στὴ φυγὴ της.

Ξέρεῖ ὅτι ἡ νέα δὲν θ' ἄχῃ πάει ἀκόμα μακριὰ.

Ξέρεῖ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοῦ ξεφύγῃ, γιατί ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ ταξιδεύῃ μέσα στὴ ζούγκλα μὲ ταχύτητα

τουλάχιστον τριπλασία από τη δική της.

Ξέρει πώς δεν είναι δυνατόν ούτε να την χάσει, γιατί θάχρησται τόσα σημάδια στο πέραςμά της και θάναί τόσο πρόσφατα που το πεπειραμένο μάτι του δεν θα γελαστή.

Πραγματικά ακολουθεί τον σωστό δρόμο πίσω από τη Νάγια με το Βέλο, μόνο που δεν προλαβαίνει να πάη μακριά, γιατί ξαφνικά βρίσκεται μπρός στα έρείπια της Ίκοντάμα, της αρχαίας ινδιάνικης πολιτείας των Ίνκας!

Ο Έλ Ρέϋ αναγκάζεται να σταματήσει στην άκρη της

ζούγκλας και να κυττάξει όλογυρα κι' ως πέρα στα μεγαλόπρεπα παλιά χαλάσματα.

Η Νάγια δεν φαίνεται που θενά..

Ασφαλώς θα του έχει κρυφτή προσπαθώντας να γλυτώσει σ' αυτόν έδω τον χώρο, που παρουσιάζει πολλά πλεονεκτήματα για να κρυφτή κανείς.

Ο Βασιλιάς της ζούγκλας σφίγει τα δόντια μανιασμένος και φοβερός θυμός ζωγραφίζεται στις γαλάζιες κόρες των ματιών του...

Το βλέμμα του καρφώνεται στο χώμα και δεν άργεί πάλι να ανακαλύψει τα άνε-

Η παράξενη κόρη της ζούγκλας έχει χωθή στον υπόγειο λαβύρινθο...

...Βλέπει τὸν Ζορρό ν' ἀνυψώνεται μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα...

παίοθητα ἀχνάρια ποὺ ἔχουν ἀφήσει ἐκεῖ πέρα τὰ πόδια τῆς παράξενης κοπέλλαις μὲ τὸ βέλο, ποὺ ἔχει ἀναστατώσει τὴν καρδιά του....

Τὰ ἀκολουθεῖ γρήγορα...

Συγχρόνως ἔχει καὶ ἀγρυπνο τὸν νοῦ του, μήπως ἡ γυναίκα αὐτὴ πεταχτῆ πίσω ἀπὸ τίποτα χαλάσματα μὲ τὸ μαχαίρι τῆς στὴ φούχτα καὶ τοῦ ἐπιτεθῆ.

Δέν ἔχει καμμιά ἐμπιστοσύνη στὴ Νάγια ὁ Ἐλ Ρέϋ, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ξέρει πῶς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ τὴν ἔχει καὶ γιὰ μάγισσα.

Ὡστόσο ἡ κοπέλλα δέν εἶναι πουθενὰ κρυμμένη καὶ οὔ-

τε ἔχει σκεφθῆ μὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

Ὅσο πᾶνε τ' ἀχνάρια τῆς γίνονται πιὸ σβυσμένα, γιὰ τὸ ἔδαφος γίνεται πετρώδες καὶ χόρτα φυτρώνουν ἀνάμεσα στὶς ρωγμὲς ποὺ ἀφήνουν οἱ πανάρχαιες πέτρες...

Ἄν ἦταν ἓνας ἄλλος, ἀκόμα καὶ Ἰνδιάνος ὅπ' αὐτοὺς ποὺ φημίζονται γιὰ τὴν τρομερὴ τους τέχνη στὴν ἰχνηλασία, θὰ σταματοῦσε ὡς ἐδῶ, μὴ μπορώντας νὰ ἀκολουθήσῃ πέρα πέρα μὲ βεβαιότητα, τὸν δρόμο ποὺ ἔχει πάρει ἡ Νάγια.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ ὅμως, ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας, δέν ἀπογοητεύεται...

Τὰ τρομερὰ μάτια του ὄχι μόνο βλέπουν στὸ ἔδαφος ἀλλὰ καὶ μαντεύουν, θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς.

Βέβαια ἀναγκάζεται νὰ βαδίζει τώρα πολὺ πιὸ σιγά, γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος πὼς ἀκολουθεῖ τὸν σωστὸ δρόμο.

Ἔτσι φτάνει στὸ τέλος μπροστὰ σ' ἓνα σκοτεινὸ ἀνοιγμα, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἰκοντάμα...

Εἶναι τὸ ἴδιο ὑπόγειο τούνελ ποὺ εἶχαν μπῆ καὶ ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ κωμικὸς βοηθὸς του καὶ ὁ φοβερὸς ληστής ὁ Ἀγριόγατος, ὅπου εἶχε αἰχμαλωτισμένον τὸν καθηγητὴ Τζένκινς....

Φυσικὰ ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν τὸ ξέρει αὐτό...

Ξέρει μόνο πὼς ἡ παράξενη κοπέλλα μὲ τὸ βέλο, ποὺ κυνηγάει, ἔχει χωθῆ ἐδῶ μέσα....

Καὶ ξέρει πὼς ὁ θρύλος μιλάει γιὰ θάνατο σὲ ὅλους ὅσους ἔχουν τολμήσει νὰ μποῦν στὸν ὑπόγειο ἱερὸ διάδρομο τοῦ θεοῦ Ἄνγκα, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς γκρεμισμένης Ἰκοντάμα....

Στὴν ψυχὴ του γεννιέται ἓνα παράξενο συναίσθημα.

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἂν ἔχη μῖσος στὴν καρδιά του γιὰ τὴ Νάγια, ποὺ τὴ νομίζει γιὰ μάγισσα, ἢ ἀγάπη.

Ὡς τώρα ἐρχόταν μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὑπακούσῃ καὶ νὰ γίνῃ γυναίκα του ἢ νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ — ὅπωςδήποτε — νὰ τῆς βγάλῃ τὸ βέλο γιὰ νὰ

ἰδῆ τὸ πρόσωπό της....

Τώρα ὅμως νοιώθει ἓνα ἀτσαλένιο χέρι νὰ σφίγγῃ τὴν ἀτρόμητη καρδιά του....

Ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διατρέχει ἢ κόρη τῆς Ζούγκλας μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρομερὴ στοὰ ποὺ ἔχει μπῆ, τὸν κάνει νὰ αἰσθάνεται τύψεις....

Ἄν χάσῃ τὴ ζωὴ της θὰ εἶναι ἐξ αἰτίας του γιὰτὶ ἀπὸ τὸν φόβο της μὴ τὴν φτάσῃ ἔχει μπῆ ἐκεῖ μέσα...

Ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν διστάζει περὶσσότερο.

Μπαίνει κι' αὐτὸς στὴν ὑπόγεια σήραγγα κι' ἀρχίζει νὰ προχωρῆ μὲς τὸ σκοτάδι, ποὺ γιὰ τὰ παράξενα μάτια του μὲ τὴν μαγικὴ δύναμι ποὺ ἔχουν καὶ τὰ μάτια τοῦ δίδυμου ἀδερφοῦ του τοῦ Ζορρὸ(*) — δὲν εἶναι ἀδιάπεραστο, ὅπως γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἐδῶ ὅμως δὲν τοῦ χρησιμεύει τὸ ὅτι μπορεῖ νὰ βλέπῃ, στὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἔχει πάρει κι' ἡ Νάγια...

Κάτω τὸ ἔδαφος εἶναι σκέτος βράχος....

Ὅσο πηγαίνει μάλιστα γίνεται καὶ πιὸ ὑγρὸς καὶ γλυστερός...

Ἀδύνατον ἐδῶ πέρα νὰ μείνῃ ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο ἴχνος ἀπὸ τὸ πέρασμα ἄλλου ἀνθρώπου...

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας βαδίζει μονάχα μὲ τὸ ἔνστικτο του καὶ κάθε φορὰ ποὺ

(*) Διάβασε τὸ 7ο τεῦχος: «Τὸ αἰνίγμα τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ».

φτάνει σὲ διασταύρωσι δύο στοῶν, στέκεται καὶ φωνάζει τὸ ὄνομα τῆς Νάγιας, καλῶντας την νὰ γυρίσῃ πίσω.

Δὲν παίρνει ὡστόσο καμμιὰ ἀπάντησι...

Τότε προχωρεῖ πάλι ὅλο καὶ πιὸ βαθειά.

Καὶ ὁ ἀτελείωτος ἐκεῖνος ὑπόγειος καὶ ὀλοσκότεινος διάδρομος, ὀλοένα κατηφορίζει.

Λὲς καὶ ὁδηγεῖ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!...

Ζορρό,

βγάλε τὴ μάσκα!

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας οὐδέποτε ἔχει βρεθῆ σὲ δυσκολώτερη θέσι:

Τὸ πόδι του εἶναι πιασμένο σ' ἓνα ἀτσαλένιο δόκανο ἀπὸ κεῖνα ποὺ στήνουν οἱ κυνηγοὶ τῶν ἀγρίων θηρίων μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ὄχι μόνο δὲν μπορεῖ νὰ τὸ λυγίσῃ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτό, ἀφοῦ εἶναι τραυματισμένος πρὶν λίγες μόλις ὥρες στὸν ὦμο καὶ ἐξαντλημένος, ἀλλὰ ἀπέναντί του στέκει μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ὁ χοντρο - Περὲθ, ὁ φανατικὸς διώκτης, διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς 'Αθιέντα ντέλ Σόλ.

Ὁ Περὲθ λοιπὸν τοῦ λέει εἰρωνικά, ὅπως θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης:

— ὦ, σεγιόρ Ζορρό! Τί ἀτυχία ἦταν αὐτὴ ποὺ σὰς βρῆκε!

.. Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ὅμως δὲν ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του, οὔτε κάνει σὰν παγι-

δευμένο ἀγρίμι, ὅπως περίμενε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ δίχως κανένα κέρδος ἔχει ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του στὴν προστασία τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν κατατρεγμένων καὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ ἔχει ἔρθει ἀντιμέτωπος καὶ μὲ τοὺς κακούργους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νόμου, ξέρει πῶς μιὰ μέρα πολὺ πιθανὸν νὰ τεθῆ τέρμα στὸ ἔργο του...

Ξέρει πῶς εἶναι ἀνθρώπινο κάποτε νὰ μὴν τοῦ χαμογελάσῃ ἢ τύχῃ, ὅσο κι' ἂν τὶς πράξεις του πρέπει νὰ τὶς ἐγκρίνῃ ὁ Ἀνώτατος Κριτὴς ποὺ ὑπάρχει στὸν οὐρανό.

Ὁ Ζορρό λοιπὸν ἔχει ἀποφασίσει πῶς ἢ στιγμὴ αὐτὴ τοῦ μοιραίου τέλους θὰ φτάσῃ....

Τῶχει ἀποφασίσει καὶ θὰ ἀντιμετώπισῃ πάντοτε μὲ ἀξιοπρέπεια τὴν ἀποκάλυψί του, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ κανεὶς τρόπος νὰ γίνῃ διαφορετικὰ.

Χαμογελάει λοιπὸν καὶ τώρα στὸν χοντρο - Περὲθ κἀνοντάς τον ἐκεῖνον νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια κατὰπληκτος.

— Περὲθ, τοῦ λέει, ἔφτασε ὅπως βλέπω ἢ μεγάλη ὥρα ποὺ περίμενες πάντα! Ἡ ὥρα ποὺ ἐπιτέλους θὰ μὲ συλλάβῃς καὶ θὰ παίρῃς ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη τὴν προαγωγή σου!

Ὁ Περὲθ γελάει χοντρά.

Κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ κυττάζει τὸν Ζορρό μὲ φόβο, ἐνῶ ἐκεῖνος εἰναιώπλισμένος καὶ ὁ ἄλλος ἄο-

πλος και πιασμένος στο δόκανο.

— Κάτι έτοιμάζεις, σεμιόρ Ζορρό!, του λέει. Διαφορετικά δεν θα ήσουν τόσο κεφάτος!

— "Α! Δεν έχεις δίκιο, Περέθ!, του λέει ο Ζορρό της Ζούγκλας με πολύ μεγάλη έγκαρδιότητα. Έγώ πάντοτε χαιρόμουν με τις έπιτυχίες σου!

Ο χοντρο - Περέθ κουνάει το κεφάλι του πάνω - κάτω.

— Πάντως σεμιόρ Ζορρό, λέει με ειλικρίνεια, να ξέρης ότι θα μου λείψης πολύ μετά πού... θα σε κρεμάσουνε!... Έχω συνηθίσει να σε κυνηγάω συνεχώς και θα μου κα-

κοφανή, στην αρχή τουλάχιστον, που δεν θα υπάρχεις!...

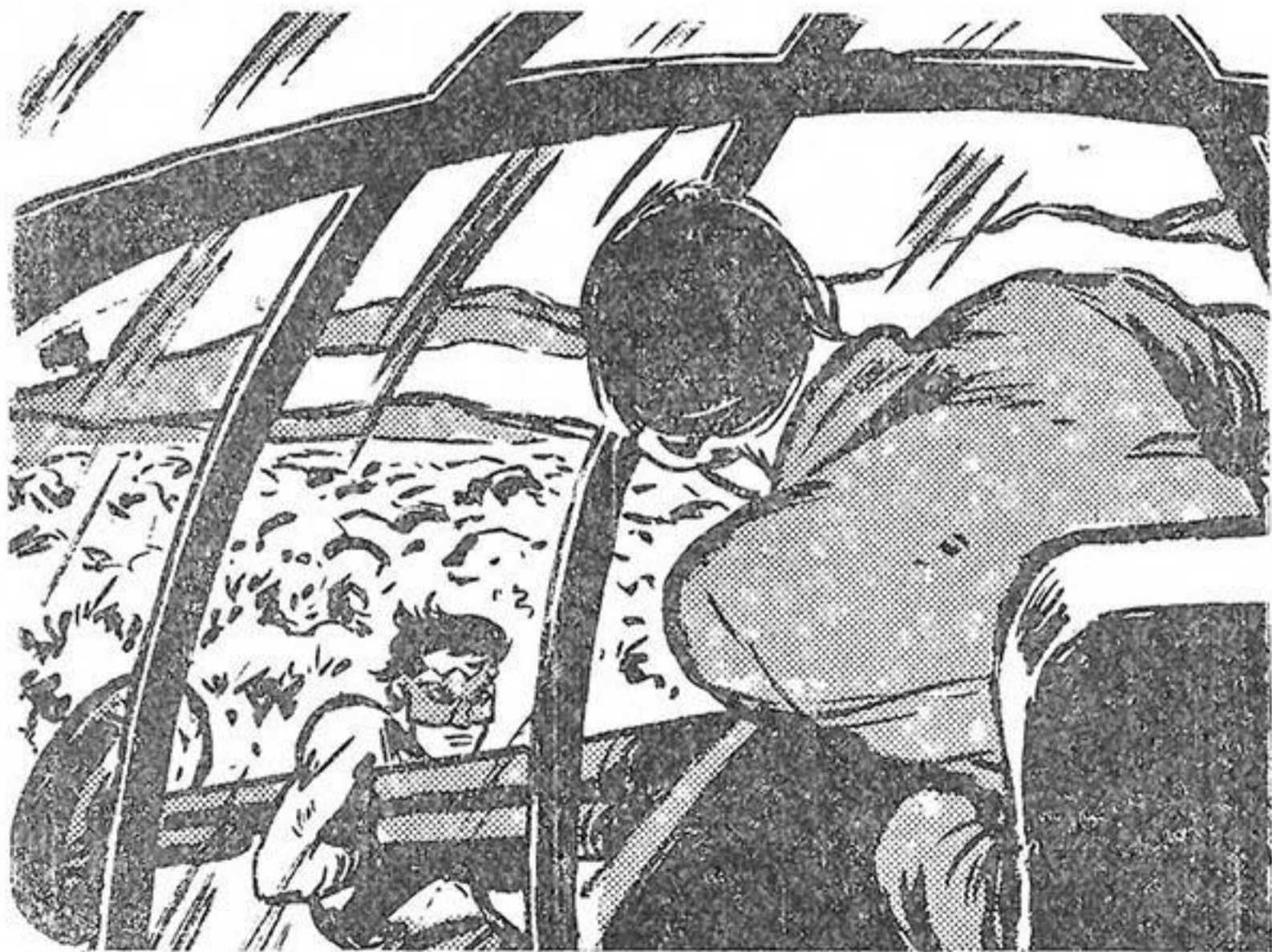
— Με συγκινείς βαθύτατα, Περέθ!... Δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλή σου καρδιά!

— Και να ξέρης, ξαναλέει ο χοντρο - αστυνόμος, ότι από πάντα σε υποψιαζόμουν ότι είσαι ο Δόν Πάμπλο Ντε λόρο, σεμιόρ Ζορρό! Βγάλε τώρα τη μάσκα σου για ν' αποδειχτή πώς είχα δίκιο!

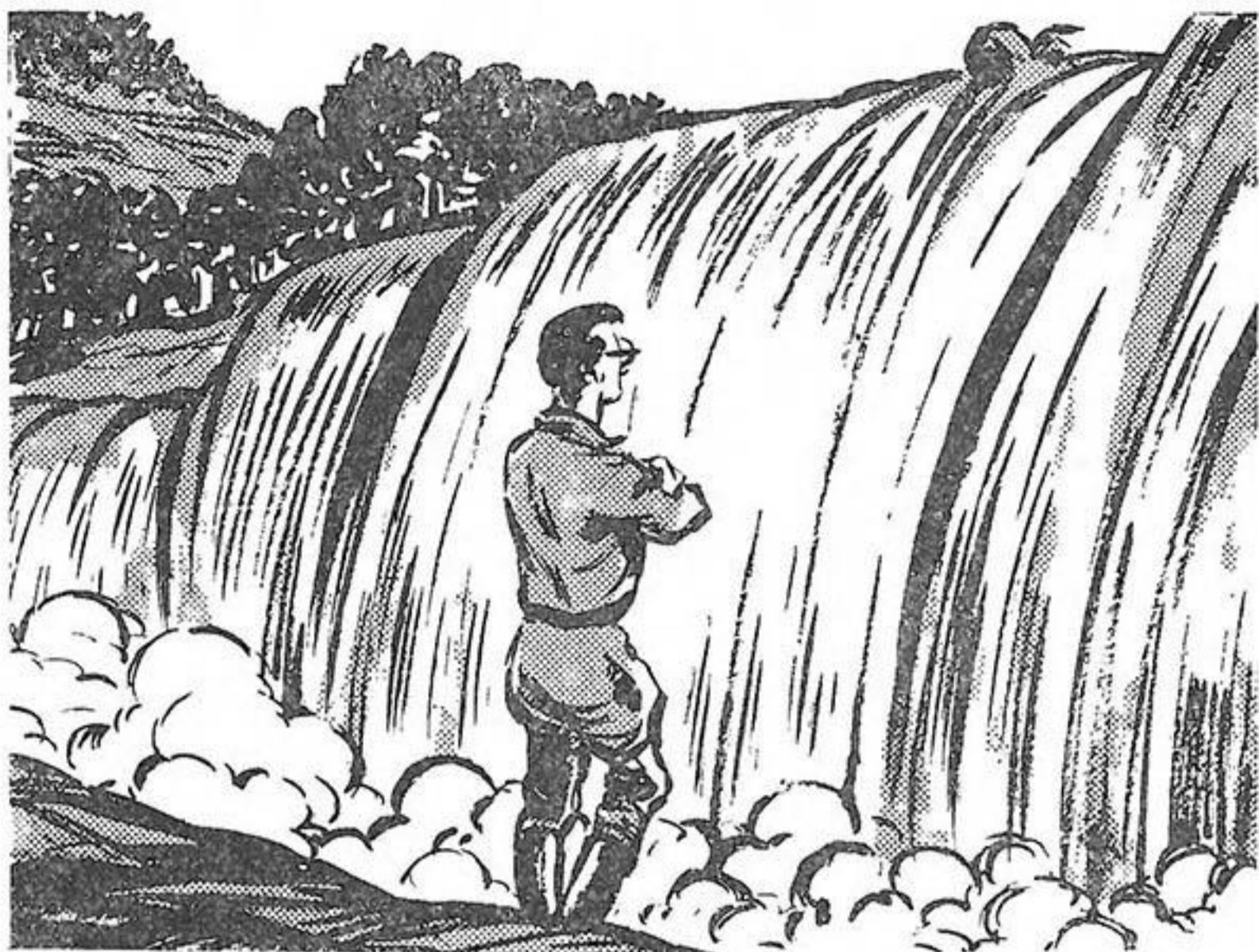
Ο Ζορρό της Ζούγκλας τον κυττάζει ψυχρά μέσ' από τις τρύπες της χρυσής του μάσκας.

— Έλα, Περέθ, να μου βγάλης την προσωπίδα!, του λέει ήρεμα.

Ο αστυνόμος διστάζει.

— Καλέ Ζορράκο!... Δεν έφυγες ακόμα;

Βρίσκεται μπρός σ' έναν καταρράκτη...

Χαμογελάει ύστερα άμέσως προσποιητά, για να μη δείξη πώς φοβάται μ' όλη την τόσο πλεονεκτική θέσι του.

Κι' όμως αυτός ό καταπληκτικός άνθρωπος ό Ζορρό, τούχει φύγει τόσες πολλές φορές μέσ' από τά χέρια του, που δεν είναι δυνατόν να πιστέψη πώς μπορεί να τον συλλάβη.

Κάνει ένα βήμα κι' άπλώνει τó χέρι του για να βγάλη τή μάσκα του Ζορρό αλλά σταματάει κι' άποτραβιέται πάλι.

Γίνεται τότε μανομιás όλοκόκκινος γιατί έχει καταλάβει πόσο γελοίος έχει γίνει

και ύψώνει τó πιστόλι του στο στήθος του μασκοφόρου Έκδικητή.

— Μόνος σου να βγάλης τή μάσκα!, τού λέει άγρια. Και γρήγορα!... Σε διατάζω...

— Κι' αν δεν υπακούσω θα με σκοτώσης;

— Βεβαίως! Γιατί κρατάω τó πιστόλι;

— Και θα χάσης τή διασκεδάσι να δής να με κρεμάνε;

Ό Περέθ θυμώνει πάλι.

— Δεν πρόκειται να διασκεδάσω όταν θα σε κρεμάνε, σενιόρ Ζορρό!, τού λέει ψυχρά. Δεν μου είσαι και τό-

σο αντιπαθής όσο φαντάζεσαι!... 'Ομολογώ μάλιστα πώς μερικές φορές μ'έχεις βοηθήσει και πώς πολλοί από κείνους που έχεις... δολοφονήσει, ήταν μεγάλα παλιόμουτρα που τους χρειαζόταν κρεμάλα!... 'Ωστόσο είσαι εκτός Νόμου κι' έχω καθήκον...

'Ο Περέθ σταματάει απότομα τον συγκινητικό αυτόν λόγο του και γουρλώνει τα μάτια του τόσο πολύ, που παρά λίγο να του πεταχτούνε από τις κόγχες τους.

'Αλλά και στ' αλήθεια εκείνο που βλέπει κανέναν δεν θα μπορούσε ν' αφήσει ασυγκίνητον, τόσο εκπληκτικό και υπερφυσικό που είναι:

Βλέπει τον Ζορρό της Ζούγκλας να σηκώνει ξαφνικά τα χέρια του ψηλά και άμέσως ύστερα νά... ανυψώνεται ολόκληρος με τρομακτική ταχύτητα προς τον ουρανό!...

— 'Εϊ!, ξεφωνίζει μισοτρελλαιμένος. Σενιόρ Ζορρό!

— Καλή αντίμωσι, φίλε μου Περέθ!, του φωνάζει ο μασκοφόρος 'Εκδικητής που έχει φτάσει κιάλας στην κορυφή του ψηλότερου δέντρου..

'Ο χοντρο - αστυνόμος βλαστημώντας φρικτά υψώνει το πιστόλι του και πυροβολεί μανιασμένα...

'Αλλά ο Ζορρό έχει χαθή ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα των πυκνών δέντρων και οι σφαίρες του Περέθ βουίζουν θυμωμένα αλλά άνωφελα στον αέρα...

'Εκεί ψηλά στον ουρανό...

Ο ΠΩΣ ξαναχαμηλώνει την τελευταία φορά το υπέροχο ελικόπτερο του Ζορρό της Ζούγκλας με τον ανεκδιήγητο Πάντσο Γίγαντα στο τιμόνι, αυτός ο τελευταίος που δεν είναι ούτε μισό λεπτό που φώναζε ότι ζαλίζεται στα ψηλά, ανασηκώνει πάλι το «στίκ» και το καταπληκτικό αυτόγυρο παίρνει καινούργιο ύψος.

'Ο Πάντσο αλλοιθωρίζει από την τρομάρα του, καθώς βλέπει μπροστά του μια θάλασσα ολόκληρη από κορφές δέντρων, τις οποίες περνάει σύρριζα, να χυμούν έναντίον του λές και θέλουν να τον συντρίψουν!...

Αυτό ωφείλεται στο ότι το «Μαύρο Πουλί» έχει αφήσει ξαφνικά το ξέφωτο και ξαναπιάνει τη ζούγκλα και εύτυχώς που το ύψόμετρό του ήταν τέτοιο που να περνάει επάνω από τις κορυφές των δέντρων, γιατί αλλιώς θα είχε τσακιστή σ' αυτά...

'Η τραμάρα του καημένου του Πάντσο, που δεν είναι ή... κατασκευή του για τέτοιου είδους περιπέτειες, είναι απερίγραπτη.

Τα χέρια του, χωρίς να ξέρουν τί κάνουν καλά - καλά, αρχίζουν να πιέζουν τα διάφορα κουμπιά και τους διαφόρους μοχλούς που υπάρχουν μπροστά του.

'Η καρδιά του κοντεύει να

σπαιμαπήση ἢ τουλάχιστον βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς λιποθυμίας, πού θὰ εἶναι τὸ ἴδιο καταστρεπτικὴ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Τᾶχει ἐντελῶς χαμένα.

— Μαιμακούλα μου γλυκειά!, ψελλίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Πώ πώ! Τρικυμία νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια σου πού ἔπιασε!... Θά... μπατά-ρουμε!... Ποῦ δαίμονα εἶναι ἢ... ἄγκυρα;

Βρίσκει τὸν μοχλὸ πού εἶναι γιὰ τὸ συρματοσχοῖνο μὲ τὸν γάντζο καὶ τὸν τραβάει ὀλόκληρον.

Τὸ συρματοσχοῖνο πού εἶναι γιὰ νὰ ἀνεβάξη διάφορα ἀντικείμενα στὸ σκάφος, ἐνῶ αὐτὸ βρίσκεται στὸν ἀέρα, κατρακυλάει στὸ κενό.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ γάντζος εἶναι πού βλέπει ξαφνικὰ ὁ Ζορρό ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ἀναγνωρίζοντάς τον μέσα σ' ἓνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου, ἀνασηκώνει τὰ δύο του χέρια καὶ τὸν ἀρπάζει!...

Ἡ δύναμι πού ἔχει τὸ «Μαῦρο Πουλὶ» εἶναι φυσικὰ συντριπτικὴ.

Συντριπτικὸς ὅμως εἶναι καὶ ὁ πόνος πού νοιώθει ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, καθὼς ξεριζώνεται ὀλόκληρος ἀπὸ τὴ γῆ, μαζὶ μὲ τὸ δόκανο πού τοῦ ἔχει γαντζωμένο τὸ πόδι!....

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς φαντάζεται ὅτι τὸ κόκκαλο δὲν θὰ κρατήσῃ καὶ θὰ κοπῆ στὰ δύο...

Ὡστόσο σφίγγει τὰ δόντια

μανιασμένα καὶ καταφέρνει νὰ μὴ βγάλῃ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, παρὰ μόνο, ἀκούγοντας τὸν Περὲθ νὰ οὐρλιάζη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ Ζούγκλα, τοῦ φωνάζει ἐκεῖνα τὰ κοροϊδευτικὰ λόγια πού εἶναι ἤδη γνωστά.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅμως πὼς ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι φοβερὰ πελαγωμένος ἀκόμα.

Ὁ κίνδυνος λοιπὸν δὲν ἔχει περάσει καθόλου γιὰ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας!

Καὶ εἶναι ἓνας φοβερός κίνδυνος θανάτου!

Ὁ ἀνεκδιήγητος ἀρχιμηχανικὸς τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητῆ, δὲν ἔχει μυαλὸ νὰ ἀνυψώσῃ περισσότερο τὸ σκάφος κι' ἂν τὸ ἀνυψώσῃ τὴ μιὰ στιγμὴ, τὴν ἄλλη ξαναφέρει τὸ «στικ» γιὰ νὰ γυρίσῃ δυο-τρεῖς διακόπτες καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ «Μαῦρο Πουλὶ» βουτάει πρὸς τὸ παρθένο δάσος καὶ λὲς πὼς τώρα θὰ καρφωθῇ ἀνάμεσα στὰ αἰωνόβια δέντρα!...

Φυσικὰ πολὺ χειρότερα τὴν ἔχει ὁ Ζορρό πού κρέμεται τόσο χαμηλὰ καὶ κινδυνεύει κάθε στιγμὴ νὰ τσακιστῆ ἐπάνω στὶς ψηλότερες δενδροκορφές.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ἀντιμετωπίζει κάθε στιγμὴ τὸν τραγικώτερο θάνατο, καθὼς βλέπει πὼς πηγαίνει μὲ τρομερὴ ταχύτητα πάνω σ' ἓνα σύμπλεγμα δέντρων...

Κλείνει τὰ μάτια του καὶ ὅταν τὰ ξανανοίγει σὲ δυὸ δευτερόλεπτα βλέπει πὼς κρέμεται ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ

Είναι ο 'Αγριόγατος!

πώς μ' έναν ξαφνικό και αδέξιο χειρισμό του Πάντσο Γίγαντα, έχει γλυτώσει άλλη μιὰ φορά από μιὰ τρίχα τὴ ζωὴ του...

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ καὶ τὰ χέρια τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἀρχίζουν νὰ μὴν κρατᾶνε ἄλλο...

Ἡ ἐξάντλησίς του εἶναι φοβερή...

Ἡ ταχύτης τοῦ «Μαύρου Πουλιού» κάνει ἀπίστευτα δύσκολη τὴν προσπάθειά του.

Νοιώθει τὰ χέρια του νὰ γλιστροῦν μοιραῖα ἀπὸ δευτερόλεπτα σὲ δευτερόλεπτα καὶ καταλαβαίνει πὼς δὲν θ' ἀντέξει παραπάνω ἀπὸ μισὸ τὸ πολὺ λεπτὸ ἀκόμα...

Πάνω σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ὁ Πάντσο Γίγαντας μέσα στοὺς ἄλλους μοχλοὺς ποὺ ἀνεβοκατεβάζει, τραβάει πρὸς τὰ πίσω κι' ἐκεῖνον ποὺ βάζει σὲ κίνησι τὸ μοτὲρ τοῦ συρματοσχοῖνου.

Ὁ Ζορρό βλέποντας πὼς ἀνεβαίνει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ ἐλικόπτερο, παίρνει κουράγιο κι' ἀποκτᾶ καινούργια δύναμι...

Σφίγγει τὰ δόντια καὶ κρατιέται λίγες στιγμὲς ἀκόμα.

Εἶναι δραματικὴ ἡ προσπάθειά του καὶ θανάσιμη ἡ ἀγωνία του.

Τὸ κρεμασμένο ἀπὸ τὸ σχοινὶ κορμὶ του ἀγγίζει τὸ ἐκπληκτικὸ σκάφος...

Βλέπει μπροστά του τὴ σιδεριά τοῦ δεξιοῦ τροχοῦ καὶ ἀρπάζεται ἀπελπισμένα ἀπ' αὐτήν.

Σχεδὸν ἔχει σωθῆ, γιατί

μπορεί και να καθήση ακόμα πάνω στα σταυρωτά σίδερα.

Την ίδια ώρα ο Πάντσο Γιγαντας τον παίρνει χαμπάρι μέσ' από το κρυστάλλινο κουβούκλιο οδηγήσεως και βγάζει το κεφάλι του απ' έξω αγανακτισμένος.

— Έ! Σύ! Τζαμπατζή!, τσιρίζει αύστηρά. Δεν ντρέπεται να καθαλλάς από πίσω για να μην πληρώνης εισιτήριο; Κι' έξ' άλλου το όχημα δεν είναι τής συγκοινωνίας!

Δεν προλαβαίνει να πη περισσότερα, γιατί βλέπει τη χρυσή μάσκα του «τζαμπατζή» και μαρμαρώνει.

— Καλὲ Ζορράκο!, τσιρίζει κατάπληκτος. Έσύ 'σαι; Δεν έφυγες ακόμα; Έγὼ θα ρούσα πὼς είχες φύγει από ώρα!

Ο μασκοφόρος Τιμωρὸς καταφέρνει να του πη με σβυσμένη φωνή:

— Σταμάτησέ το, ανόητε!

Οί χρυσοί θεοί...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Τζένκινς τρέχει με την ψυχή στο στόμα μέσα στην άγρια ζούγκλα...

Ακολουθεί πάντα τὰ «ιέρὰ σημάδια» που πριν από πολλές εκατοντάδες χρόνια έχουν χαράξει οί Ινκας πάνω στους βράχους...

Η λαχτάρα του είναι κάτι που δεν είναι δυνατόν να πε-

Χέρια ύψώνονται και δείχνουν τὸ εκπληκτικὸ ἐκείνο ὄν.

ριγραφη...

Τὸν καίει ὀλόκληρον ὁ πυρετὸς ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴν κούρασι καὶ ὅμως δὲν τὸν καταλαβαίνει καὶ συνεχίζει σὰν τρελλὸς τὸν δρόμο του...

Δὲν καταλαβαίνει οὔτε ἀκόμα πὼς ὅσο πάει ὅλα γίνονται παράξενα σιωπηλὰ γύρω του...

Πραγματικὰ ἡ ζούγκλα εἶναι ἀπίθανα μυστηριώδης καὶ τρομερὴ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος...

Τὰ πουλιὰ πού χαλοῦσαν τὸν κόσμο λίγο πιὸ πρὶν, δὲν ἀκούγονται πιά...

Τὰ μουγγρητὰ τοῦ κούγκαρ καὶ τοῦ πούμα ἔχουν πάψει ἀπὸ ὦρα ν' ἀκούγονται....

Κάθε λογιῆς φωνῆς ζώων καὶ φτερουγίσματα ἀκόμα πουλιῶν, ἔχουν κι' αὐτὰ σταματήσει...

Μόνο μιὰ ὑποχθόνια βοὴ ἀκούγεται, πού ὅσο ἡ ὦρα περνάει καὶ ὅσο ὅλοι οἱ ἄλλοι θόρυβοι ὅλοι σταματοῦν, τόσο ἐκείνη γίνεται δυνατώτερη καὶ πιὸ ξεκάθαρη...

Ξαφνικὰ ὁ δόκτωρ Τζένκινς στέκεται....

Βγάζει ἓνα μαντῆλι.

Σκουπίζει τὸ ἰδρωμένο του πρόσωπο καὶ κυττάζει ὀλόγυρα μὲ φοβισμένη κατιὰ.

Πρώτη φορά τῶρα καταλαβαίνει τὴν βαθεῖα κι' ἀφύσικη σιωπὴ πού τὸν τριγυρίζει.

Πρώτη φορά ἀκούει τὴν ἀλόκοτη ὑποχθόνια βοὴ καὶ προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ καταλάβῃ τὴν ἀνεξήγητη προέλευσί της...

Τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀπὸ φόβο...

Στὸ βλέμμα του βλέπεις καθαρὰ τὴ σκέψι πού κάνει νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω...

Ὅμως στὸ βάθος τῆς καρδιάς του ὑπάρχει μιὰ λαχτάρρα πού εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' ὅλ' αὐτά...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει σπαταλήσει τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη γιὰ ἓνα ὄνειρο...

Τώρα εἶναι πιὸ κοντὰ στὸ ὄνειρο αὐτὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Τίποτα δὲν θὰ τὸν κάνει νὰ ὑποχωρήσῃ...

Σφίγγει τὰ δόντια καὶ προχωρεῖ...

Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ...

Ὅσο πηγαίνει τόσο ἡ βοὴ ἀπὸ τὰ ἔγκατα μεγαλώνει καὶ γεμίζει τὸν ἀέρα τῆς ζούγκλας...

Ὡστόσο ὁ Τζένκινς δὲν ξεχνάει καὶ τὰ «ἱερὰ σημάδια» πού τοῦ δείχνουν συνεχῶς τὸν δρόμο...

Ἡ βλάστησις γίνεται ὀλοὲ να περισσότερο ὀργιαστικὴ.

Στὸ τέλος φτάνει μπροστὰ σ' ἓνα ἀδιαπέραστο δάσος ἀπὸ φυλλόδεντρα, πού σχηματίζουν ἓνα παραβάν, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν βλέπεις ἀπολύτως τίποτα, ἀκοῦς ὅμως ἐκείνη τὴν τρομακτικὴ βοὴ πού δὲν σ' ἀφίνει πιά ν' ἀκούσης τίποτ' ἄλλο.

Μ' ἓναν τελευταῖο δίσταγμὸ ὁ καθηγητῆς Τζένκινς κυττάζει ὀλόγυρά του...

Ὁ ἄνθρωπος πού τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ καμμιὰ ἔκα-

τοστή μέτρα μακρυά, ο άπαίσιος κακούργος Άγριόγατος, κρύβεται στη στιγμή πίσω από τους κορμούς των δέντρων.

‘Ο Τζένκινς ήσυχάζει...

‘Αποφασιστικά πιά, χώνεται στα υπέροχα, όλοπράσινα φυλλόδεντρα.

‘Η καρδιά του χτυπάει δυνατά και τα μάτια του είναι συνεχώς γουρλωμένα από θαυμασμό.

‘Ενα άτέλειωτο δάσος από φύλλα και τίποτ’ άλλο έχει άνοιχτή τώρα στον δρόμο του.

Είναι κάτι άπίθανο. Κάτι που ο καθηγητής Τζένκινς ποτέ άλλοτε δεν έχει συναντήσει και ούτε φανταζόταν πως θα μπορούσε να υπάρχει: Λές και είναι μονάχα φύλλο όλουθε, χωρίς ούτ’ έναν κορμό πάνω στον όποιο να άκουμπάνε, χωρίς κανένα κλαδί που να κρέμονται, μόνο κάτι μικρά, λεπτά και όλοπράσινα κοτσάνια, που ή μιά τους άκρη κρατάει τα πλατειά φύλλα και ή άλλη χάνεται πάλι ανάμεσα στα άλλα φύλλα!...

Κι’ όσο προχωρεί ο σοφός καθηγητής, τόσο τα φύλλα γίνονται πιο ύγρὰ, ώσπου στο τέλος στάζουν χιλιάδες σταγόνες.

Κι’ ο τρομακτικός θόρυβος όλοένα και δυναμώνει...

— Καταιρράκτης!, ψυθυρίζει άθελα ο Τζένκινς και αρχίζει να βαδίζει πιο βιαστικά, με άνυπομονησία, για να βγή από κείνο το καταπληκτικό φυλλόδασος.

Και πραγματικά στο τέλος τα φύλλα αρχίζουν να άραιώνουν...

Στον άέρα υπάρχει ένα πελώριο σύννεφο γεμάτο ύδρατμούς τώρα, που μουσκεύει τα πάντα...

Το έδαφος είναι λαισπώδες και τα πόδια του Τζένκινς χώνονται πιο βαθειά από τους άστραγάλους.

Σε δυο λεπτά βρίσκεται μουσκεμένος ως το κόκκαλο, στη βάση ενός πελώριου καταιρράκτη, που κατακυλάει τα άφρισμένα νερά του από ύψος πολλών δεκάδων μέτρων.

Το πρώτο πράγμα που βλέπει ο σοφός καθηγητής μέσα στην πηχτή όμίχλη των ύδρατμών, που κάνει ως και την άναπνοή άκόμα δύσκολη και όχι μόνο την όραση, είναι κάτι χαρακιές πάνω στον όλόϊσιο βράχινο τοίχο που ύψώνεται πάνω από το κεφάλι του, φτάνοντας σε ύψος ως την έπιφάνεια του Γαλάζιου Ποταμού, που καταλήγει σ’ εκείνον τον καταιρράκτη...

Τα μάτια του άστράφτουν.

Σαν τρελλός έχει γίνει από τη χαρά του...

Προχωρεί εκεί που του λένε κι’ αυτή τη φορά τα «ίερὰ σημάδια» των ιερέων “Ινκας...

Τώρα βρίσκεται έντελώς κάτω από τα νερά του καταιρράκτη, που σχηματίζουν μπρός του μια άδιαπέραστη κουρτίνα...

‘Ο θόρυβος είναι τόσο δυνατός που λές πως τα αυτιά δεν θ’ άντέξουν και θα σπάσουν από στιγμή σε στιγμή..

Ἐξαφνα ὁ Τζένκινς σταματάει στὴν ὀλοσκοτεινὴ εἴσοδο μιᾶς πελώριας σπηλιάς ποὺ ἀνοίγεται μέσα στὸν βράχινο τοῖχο.

Τὰ μάτια του γυαλίζουν γιατί τὰ «ἱερά σημάδια» ὑπάρχουν κι' ἐδῶ...

Ἀδίστακτα ὁ σοφὸς ἐπιστήμων χώνεται μέσα στὴ μεγαλόπρεπη σπηλιά καὶ προχωρεῖ στὸ σκοτάδι...

Ἡ καρδιά του εἶναι γεμάτη φόβο ἀλλὰ καὶ γεμάτη μὲ λαχτάρα καὶ προσμονὴ γιὰ κάτι τὸ ὑπέροχο...

Μοιάζει σὰν ὑπνωτισμένος αὐτὴ τὴ στιγμή κι' ἂν δὲν ἦταν ἔτσι ἴσως θὰ στεκόταν ἀδύνατον νὰ βρῆ τόσο θάρρος γιὰ νὰ προχωρήσῃ ἐδῶ μέσα....

Ἐκεῖ ποὺ τὸν κυκλώνει τὸ πιὸ κολασμένο σκοτάδι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ξαφνικὰ στὸ βάθος ἐμπρός του, διακρίνει ἕνα ἀμυδρὸ φῶς...

Μὲ τριμερὸ χτυποκάρδι προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὁ δρόμος εἶναι μακρὺς καὶ δύσκολος.

Ἡ σπηλιά εἶναι γεμάτη σταλακτίτες καὶ σταλαγμίτες.

Τὸ ἔδαφος εἶναι βραχῶδες καὶ τὰ βράχια μυτερὰ κι' ἐπικίνδυνα...

Ἐνα πέσιμο μπορεῖ νὰ κομματιάσῃ κυριολεκτικὰ τὸν ἄτυχο διαβάτη ποὺ θὰ γλυστρήσῃ....

Ὡστόσο ὁ Τζένκινς βαδίζει μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ κρατιέται ἀπὸ τοὺς ἀστραφτεροὺς σταλακτίτες ποὺ κρέ-

μονται ἀπὸ τὴν ὀροφὴ.

Τὸ φῶς πλησιάζει ὀλοένα πρὸς αὐτὸν ὅσο ἐκεῖνος βαδίζει...

Δὲν ἀργεῖ νὰ βεβαιωθῇ πὼς —ὅπως τὸ φαντάστηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ— πρόκειται γιὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας...

Ἡ σπηλιὰ τελειώνει ἐδῶ.

Βγαίνει σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ κοιλάδα, σπαρμένη μὲ ἐρείπια: Τὰ ἐρείπια ἐνὸς ἀρχαίου ναοῦ...

Τοῦ μυθικοῦ ναοῦ τῶν Ἰνκας, μὲ τὶς Χρυσὲς Θεότητες!...

Ὁ Τζένκινς στέκει στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς καὶ τὰ μάτια του δὲν χορταίνουν νὰ κυττάζουσι τὰ χαλάσματα ποὺ ἄλλοτε ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα οἰκοδομήματα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῶν Ἰνκας.

Τὰ πόδια του τρέμουν περισσότερο ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ ἀντικρῦζει ἐπὶ τέλους τὸν ναὸ τῶν ὀνείρων του...

Βαδίζει τρεκλίζοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὁ ἐπιστήμων ξέρει ποὺ βαδίζει, σὰν νᾶχη ξανάρθει πολλές φορές σ' αὐτὸ τὸ μέρος, σὰν νᾶναι κι' ὁ ἴδιος ἕνας ἀπὸ τοὺς παλιούς ἐκεῖνους ἱερεῖς ποὺ ξανάζησε ξαφνικὰ καὶ ἔρχεται νὰ προσκυνήσῃ τοὺς θεοὺς του...

Περνάει τὸ γκρεμισμένο προαύλιο τοῦ ναοῦ μὲ τὰ πεσμένα, πέτρινα ἀγάλματα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ κεντρικὸ τμήμα τοῦ κτίσματος, ποὺ σώζεται ἀκόμα σχεδὸν ἀνέπαφα....

Μιά πανύψηλη και μεγάλο πρεπή είσοδος, από τεράστιους, σκαλισμένους όγκόλιθους, παρουσιάζεται μπροστά του.

Για μερικές στιγμές ό Τζένκινς μένει άκίνητος και κυττάζει με θαυμασμό τó κολοσιαίο αυτό έργο που έγινε πριν από πολλές εκατοντάδες χρόνια και που σώζεται ακόμα σχεδόν άνεπαφο, πάνω από τούς αιώνες, τís θύελλες και τούς σεισμούς...

Άνεβαίνει τὰ πλατειά, πέτρινα σκαλοπάτια και φτάνει στην μεγάλη είσοδο.

Όσο πιο κοντά ζυγώνει, τόσο μικρότερο δείχνει τó άνάστημά του μπροστά στον μεγαλόπρεπο ναό τών Ίνκας που τó μυστικό του κρύβεται από τόν υπόλοιπο κόσμο, πίσω από τó υδάτινο φράγμα τού καταρράκτη τού Γαλάζιου Ποταμού....

Τέλος μπαίνει στον ναό...

Μιά άπέραντη σάλλα στρωμένη με ίσιες πλάκες άπλώνεται μπρός του.

Οί θόλοι της είναι πανύψηλοι, τόσο που σου προκαλούν τρόμο...

Στήν όροφή υπάρχουν κυκλικά άνοιγματα άπ' όπου πέφτει τó φώς τού ήλιου σαν χρυσός καταρράκτης, μέσα στην άτέλειωτη σάλλα...

Και τὰ άνοιγματα αυτά είναι με τέτοια τέχνη τοποθετημένα στην όροφή από τούς αρχαίους ιερείς τών Ίνκας, ώστε καθένα άπ' αυτά, ρίχνει σε διαφορετικό σημείο τής σάλλας τόν χρυσό καταρ

ράκτη του... Και σε κάθε σημείο που πέφτει τó φώς τού ήλιου, υπάρχει κι' από ένα τεράστιο, όλόχρυσο άγαλμα, αρχαίας θεότητας!...

Τó καταπληκτικό είναι πως, έπειδή άσφαλώς ό ήλιος δέν στέκεται όλη τή μέρα στο ίδιο σημείο για να φωτίση τó ίδιο άγαλμα μέσα από τó ίδιο κυκλικό άνοιγμα τής όροφής, τὰ άνοιγματα έχουν τοποθετηθή με τέτοιον άριστουργηματικό τρόπο, ώστε από τó καθένα φωτίζονται διαδοχικά όλα τὰ άγάλματα, τó ένα ύστερα από τó άλλο με τήν πάροδο τής ήμέρας, ενώ από όλα μαζί φωτίζονται όλα μαζί επίσης τὰ χρυσά είδωλα, όλες τís ώρες τής μέρας!

Είναι άπίστευτη ή μεγαλοπρέπεια που έχουν τὰ δώδεκα τεράστια εκείνα άστραφτερά άγάλματα, που λές και οί αιώνες που έχουν περάσει, δέν κατάφεραν να τ' άγγίξουν καθόλου με τó φθοροποιό χέρι τους...

Ό καθηγητής Τζένκινς προχωρεί τρεκλίζοντας.

Τάχει χαιμένα.

Ή τρομερή συγκίνησης κοντεύει να τόν σκοτώση...

Έχει χλωμιάσει σαν πεθάνομένος και τὰ χείλια του κινιούνται και ψιθυρίζουν άκατάληπτες λέξεις.

Στó τέλος στέκεται στο κέντρον τής μεγάλης σάλλας και ανάμεσα στις δώδεκα χρυσές θεότητες τών Ίνκας.

Ψιθυρίζει άθελα κάτι λόγια που έχει διαβάσει σ' ένα παλιό σύγγραμμά, τó σύγ-

γραμμά που τὸν ἔκανε νὰ ἔρθῃ ὡς ἐδῶ καὶ ν' ἀναζητήσῃ τὰ ἐκπληκτικὰ αὐτὰ ἀγάλματα:

— «Ὁ Θεὸς Ἥλιος στεφανώνει τοὺς δώδεκα γιουούς του!... Ὁ Ὑγρὸς Τοίχος τοὺς κρύβει ἀπὸ τὰ βέβηλα βλέμματα!...»

Ἐκστατικὸς ψελλίζει πάλι ὁ Τζένκινς μὲ γουρλωμένα μάτια:

— Ὁ «Ὑγρὸς Τοίχος»!... Ὁ καταρράκτης που κλείνει τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς! Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω!...

Ξαφνικὰ ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει.

Κάποιος σιγανὸς ἦχος που ἀκούγεται πίσω του τὸν κάνει νὰ στραφῇ τρομοκρατημένος.

Μιὰ κραυγὴ φρίκης ξεφεύγει ἀπ' τὰ χεῖλια του καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν θανάσιμη ἀγωνία.

Δὲν χρειάζεται παραπάνω ἀπὸ μιὰ ματιά γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο που στέκει μερικὰ βήματα μακριὰ του, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι:

Εἶναι ὁ Ἀγριόγατος!

Ὁ φοβερὸς ληστής ἔχει καταφέρει νὰ τὸν ἀκαλουθήσῃ καὶ νὰ φτάσῃ κι' ἐκεῖνος στὸ σκοπὸ του, δηλαδή στὰ δώδεκα χρυσὰ ἀγάλματα τῶν Ἰνκας...

Ἐνα ἀπαίσιο γέλιο χαλάει τὴ στιγμή αὐτὴ τὴν νεκρικὴ ἡσυχία που ἐπικρατοῦσε ὡς τώρα μέσα στὸν ναό...

Ἐνα γέλιο που καμπανίζει στοὺς ψηλοὺς πέτρινους τοίχους καὶ ἐπαναλαμβάνεται

πολλὲς φορές μὲ τρόπο ὑποβλητικό.

— Μπράβο, καθηγητά!, οὐρλιάζει ὁ Ἀγριόγατος. Ἐκπλήρωσες τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς σου!... Βρῆκες ἐπὶ τέλους τὶς Χρυσὲς Θεότητες! Αὐτὸ δὲν ἤθελες; Μπορῶ νὰ σὲ συγχαρῶ πρὶν σὲ σκοτώσω!

— Θὰ μὲ σκοτώσης!, ψελλίζει ὁ ἐπιστήμων ἀνατριχιάζοντας.

— Καὶ βέβαια!... Ἐσὺ δὲν χρειάζεσαι ἄλλο! Ὅ,τι ὄνειρεύτηκες τὸ πραγματοποίησες! Ἦθελες ν' ἀνακαλύψῃς τὶς Θεότητες τοῦ Ἥλιου! Τὶς βρῆκες! Νά τες! Εἶχα κι' ἐγὼ ὅμως ἓνα ὄνειρο καὶ εἶναι ἡ σειρά μου νὰ τὸ πραγματοποιήσω!

— Ἐσὺ ὄνειρο!, μουρμουρίζει μὲ τραγικὴ εἰρωνία ὁ Τζένκινς.

— Μάλιστα!, λέει θριαμβευτικὰ ὁ Ἀγριόγατος. Εἶχα τὸ ὄνειρο νὰ ἀποκτήσω τὸ χρυσάφι τῶν ἀγαλμάτων που θὰ ἀνεκάλυπτες ἐσύ!... Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπ' ὅλα τὰ ἐμπόδια!... Χαιρετισμοὺς στὸν ἄλλον κόσμον, Τζένκινς!

— Μή!... Μή!... ψελλίζει ὁ ἄμοιρος ἐπιστήμων καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἓνα βῆμα ἀπλώνοντας τὸ χέρι μπροστά, σὰν νάναί δυνατὸν μ' αὐτὸ νὰ σταματήσει τὶς δολοφονικὲς σφαῖρες τοῦ Ἀγριόγατου.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν συγκινεῖται...

Μ' ἓνα φρικτὸ χαμόγελο γεμάτο σαδισμό, ὑψώνει τὸ πιστόλι, σημαδεύει τὸν καθη-

γητή και πυροβολεί.

‘Ολόκληρος ο αρχαίος ναός αντιβουίζει τρομακτικά από τον κρότο της έκπυρσοκροτήσεως που ακούγεται χίλιες φορές πάνω στους πέτρινους τοίχους....

Όταν γίνεται ήσυχία, ο καθηγητής Τζένκινς είναι πεσμένος πάνω στις πέτρινες πλάκες του δαπέδου και ο ‘Αγριόγατος προχωρεί προς το μέρος του με το πιστόλι πάντα στο χέρι και μ’ ένα μειδίαμα ανείπωτου θριάμβου στην άπιαστη μορφή του.

Ξαφνικά όμως στέκεται

Μ’ έναν μορφασμό γεμάτον ανησυχία κυττάζει ολόγυρα...

Κάτι του φάνηκε πώς έχει ακούσει μέσα από τα βάθη του ναού. Κάτι σαν ένα σιγανό σύριμο...

Δέν βλέπει όμως τίποτα...

‘Ωστόσο ή απέραντη σάλλα αρχίζει να σκοτεινιάζει μ’ έναν άπιστευτα γοργό τρόπο.

‘Η χρυσές ακτίνες του ήλιου που ως αυτή τη στιγμή έκαναν τα αγάλματα να άστραποβολούν, εξαφανίζονται με την ίδια ταχύτητα...

‘Ο ‘Αγριόγατος στριφογυρίζει στη θέση που βρίσκεται με τα μάτια γουρλωμένα.

Σαν ένα άτσαλένιο χέρι ή άγωνία σφίγγει την γεμάτη κακία καρδιά του...

Μες στο σκοτάδι έχει την έντύπωσι πώς ξανακούει εκείνο το σιγανό σύριμο και πώς κάτι σκιές πιο μαύρες απ’ το φόντο της σκοτεινής

σάλλας, κινούνται πίσω από τα χρυσά αγάλματα...

‘Ενας λαρυγγισμός φρίκης βγαίνει από το στόμα του...

Κάνει να όπισθοχωρήση αλλά ξαφνικά έχει την έντύπωσι ότι ολόγυρά του κινούνται μετέωρες κάτι αλλόκοτες σπίθες...

Δέν άργεί να καταλάβη πώς δέν είναι πραγματικές σπίθες, παρά μάτια που είναι καρφωμένα επάνω του και πώς τον πλησιάζουν άθόρυβα μέσα στο σκοτάδι απ’ όλες τις μεριές...

‘Ο τρόμος που νοιώθει ο άπαίσιος κακούργος είναι τόσο δυνατός που του δένει τα πόδια και δέν μπορεί να κάνει ούτε ένα βήμα από το μέρος που βρίσκεται.

Δέν σκέπτεται καν να χρησιμοποιήση το πιστόλι του...

Νοιώθει να παραλύη κάθε του δύναμις...

Κάθε του σκέψις...

Νοιώθει τα κρύα δάχτυλα του θανάτου να τον άγκαλιάζουν από παντού.

Και ταυτοχρόνως ένα όμαδικό ψιθύρισμα σιγανό στην άρχή, που όσο πάει και δυναμώνει αρχίζει να γεμίζει τον έκπληκτικό εκείνον ναό.

Είναι κάτι σαν ψαλμός που ανεβαίνει από το βάθος των αιώνων για να ξανακουστή σ’ εκείνο το μέρος...

Κι’ ακούγεται άμέσως μετὰ κι’ ένας φοβερός κρότος σαν να σχίζεται ο ούρανός στη μέση και ύστερα άμέσως και δεύτερος, που αντιβουίζει φοβερά στον αρχαίο ναό..

Τὰ γόνατα τοῦ Ἀγριόγα-
του λυγίζουν.

Βλέπει φοβερές μορφές νὰ
τὸν κυττάζουν μὲς στὸ σκο-
τάδι, σὲ μιὰ ξαφνική, φευγα-
λέα λάμψη, ποὺ εἶναι ἀνεξή-
γητο πῶς διάκοψε τὸ σικοτά-
δι γιὰ μιὰ στιγμή...

Τὸ τέλος
πλησιάζει...

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ
βασιλιάς τῆς ζούγκλας Ἔλ
Ρέϋ τρέχει πάντοτε μέσα
στὴν κατασκότεινη ὑπόγεια
σήραγγα ἀλλὰ τὸ σκοτάδι
δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ βλέπη
καὶ νὰ προχωρῇ γρήγορα.

Εἶναι ὥστόσο φανερό πῶς
δὲν ἔχει ἀκολουθήσει τὸν ἴ-
διο δρόμο ποὺ ἀκολούθησε ἡ
Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Ἐκεῖνος βαδίζει τόσο γρή-
γορα μὲ τὴν εὐχέρεια ποὺ ἔ-
χει νὰ βλέπη σὰν νυχτερίδα,
ὥστε θάπρεπε ἀσφαλῶς νὰ
τὴν εἶχε φτάσει τώρα ἂν ἀ-
κολουθοῦσε τὴν ἴδια στοά.

Πάντως εἶναι ἀποφασισμέ-
νος νὰ μὴν σταματήσῃ ἂν δὲν
φτάσῃ στὸ τέλος ἐκείνου τοῦ
τρομεροῦ ὑπόγειου διαδρό-
μου...

Δὲν μετράει τὴν ὥρα ποὺ
περνάει γιατί δὲν τὸν ἐνδια-
φέρει.

Ὁ μόνος πόθος ποὺ ἔχει
μέσα στὴν ψυχὴ του αὐτὴ τὴ
στιγμὴ, εἶναι νὰ βρῇ τὴ Νά-
για μὲ τὸ Βέλο.

Μόνο μιὰ φορὰ σταματᾷ
ἐκεῖ ποὺ τρέχει καὶ μιὰ κραυ

γὴ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ λα-
ρύγγι του...

Σκύβει καὶ πιάνει τὸ κα-
λάμι τοῦ δεξιοῦ του ποδιοῦ.

Νοιώθει σὰν νὰ τὸν ἔχει
χτυπήσει μὲ τρομερὴ δύναμι
στὸ κόκκαλο, ἓνα ἰσχυρὸ ἀ-
τσάλινο δόκανο...

Ὅσο ὅμως κι' ἂν ψάχνῃ
τὸ πόδι του δὲν φαίνεται νᾶ-
χῃ καμμιά πληγὴ... καμμιά
ἀφορμὴ πουθενά...

Μανιασμένος τρίζει τὰ δό-
ντια του.

Κυττάζει ὀλόγυρα ἀλλὰ
δὲν βλέπει τίποτα ὡς πέρα...

Συνεχίζει μὲ περισσότερη
ἀποφασιστικότητά τὸν δρόμο
του...

Βαδίζει πολλὴ ὥρα.

Ὁ ἀπίστευτος ὑπόγειος
διάδρομος κατηφορίζει ὀλοέ-
να καὶ ὅσο πάει γίνεται πιὸ
στενός.

Στὸ τέλος ὁ Ἔλ Ρέϋ ἀ-
ναγκάζεται νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ
μὴ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του
στὴν ὀροφὴ τοῦ διαδρόμου,
ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ κρε-
μοῦν μικροὶ σταλακτίτες....

Ἐπειτα ἀρχίζει νὰ ἀκούῃ
μιὰ ἀκαθόριστη ὑποχθόνια
βοή, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ
μὲ τὸν νοῦ του ἀπὸ ποῦ προ-
έρχεται.

Ἀπὸ μακριὰ ξεχωρίζει κά-
τι σὰν φῶς...

Παραξενεμένος συνεχίζει
τὴν καταπληκτικὴ πορεία
του.

Φτάνει σ' ἓνα σημεῖο ποὺ
ὁ διάδρομος πλαταίνει ξαφνι-
κά, σχηματίζοντας μιὰ κυκλι-
κὴ ὑπόγεια στοά, στὴν ὁποία

βγαίνουν από ολόγυρα τὰ στόμια σκοτεινῶν, ὑπογείων διαδρόμων...

Μόνο τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ στόμια δὲν εἶναι σκοτεινὸ καὶ ἀπ' αὐτὸ προέρχεται καὶ τὸ φῶς ποὺ τὸν ὀδήγησε μακριά.

Ὁ γιγαντόσωμος "Ελ Ρεύ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κάνη παραπάνω ἀπὸ δυὸ βήματα.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὰ στόμια τῶν γύρω διαδρόμων βλέπει νὰ ρίχνωνται ἐναντίον του ἓνα πλήθος κοκκινόχρωμοι ἄνθρωποι μὲ τρομερὰ ἀποκρουστικὰ πρόσωπα ποὺ φοροῦν χρυσῆς μάσκες, περίπου σὰν κι' ἐκείνη ποὺ φοράει ὁ Ζορ-

ρὸ τῆς Ζούγκλας.

Ὁ "Ελ Ρεύ δὲν προλαβαίνει νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του.

Δεκάδες χέρια τὸν ἄρπάζουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ τρομεροὶ ἀλαλαγμοὶ γεμίζουν τὸ μυστηριώδες ὑπόγειο.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας γεμάτος θυμὸ μοιράζει μερικὲς γροθιὲς δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του τινάζονται μακριὰ σὰν νὰ τοὺς ἔχη χτυπήσει κεραυνός, μὲ δυνατὰ οὐρλιαχτὰ πόνου.

Στὴν ἀρχὴ ὅλοι ὑποχωροῦν μπρὸς στὴν τρομακτικὴ δύναμι τοῦ γίγαντα.

Εἶναι οἱ σκλάβοι τῶν ἱερέων ποὺ χτυποῦσαν τὰ ταμπουρίνος...

Μια στιγμή όμως και ύστερα χύνονται πάλι έναντίον του με άκόμα μεγαλύτερη μανία.

‘Ο Ήλ Ρέϋ μ’ όλη την αντίστασί του δέν είναι δυνατόν νά γλυτώση.

‘Ο άγώνας του είναι πολύ άνισος.

Σέ λίγα λεπτά βρίσκεται δεμένος με χοντρά φυτικά σχοινιά και άνίκανος για την παραμικρή κίνησι.

Τότε οί αντίπαλοί του τον φορτώνουν με θρίαμβο στους ώμους των και παίρνουν μια από τις όλοσκότεινες στοές που άνοίγονται γύρω από την ύπόγεια, κυκλική σκάλα.

Άσφαλώς δέν φαντάζονται πώς ό αίχμάλωτός τους βλέπει θαυμάσια μέσα στο σκοτάδι και παρακολουθεί λεπτομερώς τον δρόμο που άκολουθούν...

Δέν βαδίζουν πολύ.

Φτάνουν σε μια άλλη φαρδύτερη στοά και ύστερα άνεβαίνουν κάτι σκάλες και περνούν από μια θολωτή πόρτα.

Τον πετούν τέλος μέσα σ’ ένα στενό κελλί χωρίς καθόλου παράθυρα και μια βαριά, πέτρινη πόρτα κλείνει πίσω τους.

‘Ο Ήλ Ρέϋ άπομένει όλομόναχος, μήν μπορώντας νά κάνη την παραμικρή κίνησι έτσι όπως είναι δεμένος.

Μπορεί όμως νά συλλογίζεται, και ό βασιλιάς της ζούγκλας, που γνωρίζει όλα τα μυστικά της, ξέρει ότι έχει πέσει αίχμάλωτος των άπογόνων των άρχαίων ιερέων

των Ίνκας, που έχουν διατηρήσει τη θρησκεία τους και ζούν σε κάποιον κρυμμένο από τον άλλο κόσμο ναό, λατρεύοντας τους Δώδεκα Γιούς του Ήλιου και τον Θεό της Καταιγίδας τον Άνγκα.

Ξέρει πώς τίποτα δέν είναι ικανό νά τον γλυτώση από τα χέρια τους και πώς οί άπαίσιοι ιερείς θα τον θυσιάσουν για νά έξευμενίσουν τον Θεό της Καταιγίδας...

Όστόσο περιμένει με άπάθεια τό τέλος του και παύει μάλιστα νά τό σκέπτεται, καθώς στο μυαλό του ξανάρχεται τό μυστήριο της ζωής του και ή μορφή της μυστηριώδους Νάγιας...

Θα έχουν περάσει και περισσότερες από δυό ώρες που μένει έτσι φυλακισμένος σ’ εκείνο τό κελλί.

‘Η βοή του καταρράκτη είναι ό μόνος θόρυβος που φτάνει εκεί κάτω...

Μοιάζει σαν μια ύποχθονια άπειλή που έρχεται από τα τάρταρα.

Ξαφνικά ή πόρτα του άνοίγει χωρίς καμμία προειδοποίηση.

Οί ινδιάνοι ιερείς με τις χρυσές μάσκες μπαίνουν και τον άρπάζουν πάλιν στα χέρια τους.

Περνούν κάτι διαδρόμους και στο τέλος μπαίνουν σε μια μεγάλη, σκοτεινή σάλλα, που την κοσμούν δώδεκα χρυσά άγάλματα, τα όποία όμως μόλις διακρίνονται αύτη τη στιγμή.

Εκείνο που φαίνεται πε-

ρισσότερο τώρα, είναι ένα άλλο άγαλμα —δέκατο τρίτο— που μπροστά του είναι στοιβαγμένα κλαδιά, που σχηματίζουν ένα μεγάλο βάθρο.

Πάνω στο βάθρο είναι δεμένη σ' έναν πάσσαλο μιὰ ήμισυμη γυναίκα.

Είναι ή Νάγια με τὸ Βέλο!

Ὁ "Ελ Ρέϋ δὲν προλαβαίνει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ βλέπει νὰ τὸν ὀδηγοῦν σ' ἓνα μέρος πλάι στὸ βάθρο ἐκεῖνο, ὅπου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δυὸ αἰχμάλωτοι, δεμένοι χειροπόδαρά.

Καὶ οἱ αἰχμάλωτοι αὐτοὶ εἶναι ὁ Ἄγριόγατος καὶ ὁ καθηγητὴς Τζένκινς... ὀλοζώντανος!

Πραγματικὰ ὁ ἄμοιρος καθηγητὴς φάνηκε καὶ τυχερὸς μιὰ φορά, γιατί τὴν ὥρα πού τὸν πυροβολοῦσε ὁ Ἄγριόγατος καὶ καθὼς αὐτὸς ὑποχωροῦσε τὴν ἴδια στιγμή τρομοκρατημένος στὰ σκοτεινά, εἶχε σκοντάψει σὲ μιὰ πλάκα πού ἐξεῖχε ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ εἶχε σωριαστῆ ἀνάσκελα, ἐνῶ ή σφαῖρα τοῦ κακούργου περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του!

Κι' ὅσο γιὰ τὴ Νάγια, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης πῶς βρέθηκε αἰχμάλωτη τῶν ἱερέων "Ινκας, ἀφοῦ εἶχε εἰσχωρήσει κι' ἐκείνη στὸν ὑπόγειο λαβύρινθο, πού ἐνώνει τὴν ἀρχαία Ἰκοντάμα με τὸν ἰνδιάνικο ναὸ τοῦ Ἡλίου τῆς ἴδιας ἐποχῆς...

Καί, ὅπως μόνο ὁ "Ελ Ρέϋ τὸ ξέρει ἀκόμα καὶ ὅπως μόνο αὐτὸς με τὰ ὑπερφυσικὰ μάτια του μπορεῖ νὰ τὸ βλέπῃ, ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη θυσία, στὸ πελώριο χάλκινο ἄγαλμα τοῦ τρομεροῦ "Ανγκα, γιὰ νὰ τὸν ἐξευμενίσουν καὶ νὰ ἀφήσῃ πάλι τὸν ἥλιο νὰ ξανάρθῃ στὸν ναό!...

Γιατὶ τὸ σκοτεινίασμα τῆς πελώριας σάλλας με τὰ χρυρὰ ἄγάλματα ὠφείλεται στὴν καταιγίδα πού ἔχει ξεσπάσει ἀπὸ ὦρα στὴ ζούγκλα καὶ ἐκεῖνοι οἱ φοβεροὶ κρότοι πού φτάνουν ὡς ἐδῶ μέσα, εἶναι οἱ κεραυνοὶ πού σχίζουν τὸν κατάρμαυρο οὐρανό...

Εἶναι μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ξαφνικὲς θύελλες πού σαρώνουν ταχτικὰ τὶς ζούγκλες τοῦ "Ανω Ἀμαζονίου...

Ἐνας ἱερέας, πού μοιάζει γιὰ ἐπικεφαλῆς ὄλων τῶν ἄλλων καὶ πού τὸ κεφάλι του εἶναι χωμένο ὀλόκληρο μέσα σὲ μιὰ χρυσὴ περικεφαλαία, πλησιάζει στὸ βάθρο με τὰ κλαδιά πού εἶναι δεμένη ἐπάνω ή Νάγια.

Πέφτει στὰ γόνατα κι' ἀρχίζει νὰ κάνῃ παράξενες κινήσεις με τὰ χέρια καὶ νὰ φωνάζῃ ἀκατάληπτα γιὰ τοὺς ἄλλους λόγια, στὴν ξεχασμένη γλῶσσα τῶν "Ινκας.

Τὰ λόγια αὐτὰ μόνο ὁ καθηγητὴς Τζένκινς τὰ καταλαβαίνει, πού ἔχει μελετήσει βαθειὰ τὸν ἀρχαῖο πολιτισμὸ τῶν "Ινκας.

Τὰ καταλαβαίνει καὶ ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος.

— Θά τήν κάψουν!... Θά μάς κάψουν ζωντανούς ὄλους! γυρίζει καί λέει στούς ἄλλους δυὸ συντρόφους τῆς αἰχμαλωσίας του. Τὰ λόγια τοῦ ἀρχιερέα λένε: «Δέξου τίς ψυχές τους, μεγάλε Ἄνγκα!... Οἱ φλόγες πού θά βγούν ἀπ' τὰ κορμιὰ τῶν βεβήλων θά φτάσουν στὸν οὐρανὸ καί θά ξαναανάψουν τὸν δίσκο τοῦ Ἡλίου!...»

Μιά φοβερὴ βλαστήμια ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Ἀγριόγατου, πού προσπαθεῖ μάταια νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ δεσμά του.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ ἀπομένει ἐντελῶς ἀμίλητος, μὲ σφιγμένα χεῖλια καί μὲ μιὰ ἔκφρασι περιφρονήσεως πετρωμένη στὸ πρόσωπό του.

Τὰ μάτια του εἶναι καρφωμένα στὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸ ἀκούγονται πολλὰ ταμπουρίνος πού ἤχουν πότε πένθιμα καί πότε χαρούμενα...

Δαυλοὶ ἀνάβουν γύρω ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἐνα φρικτὸ μπαλέττο ἀπὸ ἱερεῖς μὲ χρυσὲς μάσκες, πού ἰβγάζουν τρομερὲς λάμπεις στὶς τρεμάμενες φλόγες τῶν δαυλῶν, χορεύει ἀσπαιμάτητα μὲ ρυθμικὲς κραυγές, ἐνῶ ὁ ἀρχιερέας ἐξακολουθεῖ νὰ προσεύχεται στὸν τρομερὸ Θεὸ τῆς Καταιγίδος...

Ἡ πιὸ θανάσιμη ἀγωνία σφίγγει τίς ψυχές.

Ὅλοι καταλαβαίνουν ὅτι τὸ τέλος πλησιάζει ἀμείλικτα...

Ἡ Νάγια
στὶς φλόγες!...

Π ΑΡΑΠΑΝΩ ἀπὸ μισὴ ὥρα διαρκεῖ ὁ τρομακτικὸς αὐτὸς χορὸς τοῦ θανάτου.

Ξαφνικὰ ὁ πρῶτος χορευτῆς ἀρπάζει ἕναν δαυλὸ ἀναμένο, τὸν ὁποῖο ἀρχίζει νὰ παίζη τρελλὰ στὰ χέρια του, νὰ τὸν πετάῃ ψηλὰ καί νὰ τὸν ξαναπιάνῃ...

Ἔστερα ἀρχίζει νὰ τὸν πετάῃ στοὺς ἄλλους χορευτῆς κι' ἐκεῖνοι πάλι τὸν ξαναπετοῦν μὲ ταχύτητα καί μὲ γοργὲς στροφές στὸν ἀέρα...

Εἶναι ἕνα τρελλὸ παιχνίδι τῆς φωτιάς, πού ὑπογραμμίζεται ἀπὸ τίς ρυθμικὲς φωνὲς ὄλων τῶν συγκεντρωμένων μέσα στὸν ναὸ ἱερέων.

Ξαφνικὰ ὁ πρῶτος χορευτῆς πηδάει καί στέκει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα μπροστὰ στὸν ἀρχιερέα πού σηκώνεται ἀργὰ - ἀργὰ καί παίρνει ἐπίσημα τὸν δαυλὸ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ χορευτῆ.

Μὲ μιὰ κίνησι θριάμβου, κολλάει τὴ φλόγα στὴ βάση τοῦ ἰκρίωματος ἀπὸ τὰ στοιβαγμένα κλαδιά, πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι ἡ Νάγια...

Τὰ ξερὰ ξύλα παίρνουν ἀμέσως φωτιά...

Ὁ ἀρχιερέας μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη μανία ἀρχίζει νὰ βάζῃ φωτιά καί σ' ἄλλες γωνιὲς τοῦ βάρου.

Μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ ὄλοκληρο τὸ ἰκρίωμα εἶναι πνιγμένο στὶς φλόγες πού τινάζονται ψηλὰ καί ἀγκαλιάζουν

τή δύστυχη νέα, πού δέν μπορεῖ νὰ σαλέψη ἀπὸ τὴν θέσι τῆς καθὼς εἶναι δεμένη στὸν πάσσαλο...

Μιὰ ὑστερική φωνὴ φρίκης βγαίνει ἀπὸ τὸ λαιύγγι τῆς...

Οἱ ἱερεῖς ξεσποῦν σὲ ἰαχὲς θριάμβου...

Τὴν ἴδια στιγμή κάτι λαμποκοπάει μέσα στὴ λάμψη τῆς μεγάλης φωτιάς:

Εἶναι ἓνα κορμὶ γιγάντιο καὶ γεροδεμένο σὰν τοῦ Ἀπόλλωνα, πού κατεβαίνει γοργὰ ἀπὸ τὴν πανύψηλη ὀροφὴ τοῦ ναοῦ πρὸς τὰ κάτω, πετώντας στὸν ἀέρα!

Στὸ πρόσωπό του φορεῖ μιὰ ὀλόχρυση μάσκα σὰν κι' ἐκείνη τῶν ἱερέων τῶν Ἰνκας!...

Τὸ μπρούτζινο κορμὶ του εἶναι σχεδὸν γυμνό...

Τρομερὲς φωνὲς ἀντηχοῦν μὲς στὸν ναό. Χέρια ὑψώνονται καὶ δείχνουν τὸ ἐκπληκτικὸ ἐκεῖνο ὄν.

— Ὁ Ἄνγκα!, οὐρλιάζουν οἱ Ἰνδιάνοι. Ὁ θεὸς Ἄνγκα εἶναι θυμωμένος!...

Καὶ μονομιᾶς ρίχνονται σὲ μιὰ ἀπίστευτη φυγὴ! Τσακίζονται κυριολεκτικὰ στὴν ἔξοδο τοῦ ναοῦ γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα, πρὶν πέση στὸ κεφάλι τους ἡ ὀργὴ τοῦ φοβεροῦ θεοῦ...

Μὰ ἐνῶ ἐκεῖνοι ξεφωνίζουν πῶς ἐμφανίσθηκε ὁ Ἄνγκα μὲ σάρκα καὶ ὀστά, οἱ αἰχμάλωτοι πού μένουν ὀλομόναχοι μέσα στὴν ἀπέραντη σάλλα, ψιθυρίζουν καὶ οἱ τρεῖς μ' ἓνα στόμα καὶ μὲ διαφορετικὰ συναισθήματα ὁ καθένας τους:

— Ὁ Ζορρό!... Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας!...

Ὁ σωτήρας ἀπὸ τὸν οὐρανό...

Κ ΑΙ εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ἀλλὰ πῶς βρέθηκε ἐκεῖ πέρα ἀκριβῶς στὴν κατάλληλη στιγμή;

Γιὰ νὰ τὸ μάθουμε ἄς τὸν παρακολουθήσωμε ἀπὸ τὴν ὥρα πού βρίσκεται σκαρφαλωμένος στὴ σιδεριά τοῦ τροχοῦ τοῦ «Μαύρου Πουλιού», διατάζοντας τὸν κωμικὸ σύντροφό του Πάντσο Γίγαντα, νὰ σταματήσῃ τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πού ὄταν εἶναι κοντὰ στὸν Ζορρό δέν φοβάται πιά τίποτα, ξαναβρίσκει ὅλο του τὸ θάρρος καὶ ὑπακούει στὴν διαταγὴ χωρὶς χασομέρια.

Ἔτσι ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς καταφέρνει καὶ ἀνεβαίνει πάνω στὸ σκάφος, γιὰτὶ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ παρέλυε ἐντελῶς γιὰ νὰ πέση καὶ νὰ τσακιστῇ στὴ γῆ, πού βρίσκεται πολλὲς δεκάδες μέτρα κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.

— Πάντσο, εἶναι ἡ πρώτη του κουβέντα, σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου! Μοῦ ἔσωσες πάλι τὴ ζωὴ!

— Δέν βαρυέσαι, καλέ!, κάνει ὁ Πάντσο Γίγαντας κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπὴ. Τί φίλοι θάμαστε; Ἄλλη φορὰ μοῦ τὴ σώνεις ἐσύ καί... πατίζουμε!

‘Ο Ζορρό χαμογελάει.

— Πολύ καλά!, λέει. Και τώρα ἄς ψάξουμε γιὰ τὴ Νάγια... Δὲν μπόρεσα νὰ τὴν βρῶ... Μὲ σταμάτησε αὐτὸ τὸ ἀπαίσιό δόκανο...

Τὸ δόκανο στὸ μεταξύ ἔχει ἀνοιχτὴ κι’ ἔχει πεταχτὴ ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο.

‘Ο Ζορρό τῆς Ζούγκλας περιποιεῖται μόνος τὸ πονεμένο τοῦ πόδι.

‘Ο Πάντσο Γίγαντας λέει:

— Αὐτὴ ἡ κοκκίνα ποὺ λές, πάει νὰ φέρῃ τὴ μικρότερη ἀδελφή της γιὰ μένα! Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε!

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν βροῦμε, Πάντσο, γιὰτὶ ἐδῶ πέρα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα...

‘Όσο ὅμως κι’ ἂν ψάχνουν, πάλι κανένα ἶχνος τῆς Νάγια δὲν μποροῦν ν’ ἀνακαλύψουν. Ἐπάνω ὅμως ποὺ ὁ θρυλικὸς Ζορρό κοντεύει νὰ ἀπογοητευθῆ, ἀκούει ἀπὸ μακριὰ τὰ ταμπουρίνος τῶν Ἰνκας, ποὺ ἀναγγέλουν τὴ θυσία μιᾶς κόρης στὸν Ἄνγκα.

Τὸ αἷμα τοῦ παγώνει.

Χωρὶς χρονοτριβὴ ἀλλάζει πορεία πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονται τὰ τύμπανα.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ.

Βλέπει τὸν ναὸ καὶ προσγειώνει τὸ ἐλικόπτερο ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα.

‘Ο Πάντσο Γίγαντας στὸ μεταξύ ὠρύεται:

— Θὰ πιάσῃ μπόρα, Ζορράκο! ‘Ο δαιτητὴς θὰ ἀναβάλλῃ τὸν ἀγῶνα:

‘Ο μασκοφόρος Τιμωρὸς τρέχει χωρὶς νὰ τὸν ἀκούει

πρὸς τὸν ναὸ, ἀλλὰ ξαφνικὰ ξεπετάγονται ἐμπρὸς τοῦ τέσσερις σκλάβοι τῶν ἱερέων, ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι ποὺ χτυποῦσαν ὡς τώρα τὰ ταμπουρίνος ἀπὸ τὸ προαύλιο.

Κρατοῦν ὅλοι μαχαίρια καὶ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἐμπόδισουν τὸν Ζορρό νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

Ἐκεῖνος ὅμως μοιάζει μὲ κεραυνός. Ἡ ἀγωνία τοῦ γιὰ τὴν τύχῃ τῆς Νάγια, τὸν ἔχει κάνει τόσο τρομερὸν ὅσο δὲν ἦταν ποτέ.

Ἄντὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπίθεσι τῶν Ἰνδιάνων ποὺ τὸν τριγυρίζουν, τοὺς ἐπιτίθεται αὐτὸς πρῶτος.

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ κοίτονταν καὶ οἱ τέσσερις νεκροὶ ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια!

‘Ο Ζορρό φτάνει ὡς τὴ μεγαλόπρεπη εἴσοδο τοῦ ναοῦ. Κανεὶς δὲν εἶν’ ἐκεῖ πέρα. Μέσα ὅμως ἀκούει οὐρλιαχτὰ ἄγρια καὶ βλέπει μὲ μιὰ μόνο ματιὰ ὅλη τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου καὶ τὴ Νάγια ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα...

Καταλαβαίνει πῶς δὲν θάναται καθόλου εὐκόλο νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὀλόκληρο τὸν στρατὸ τῶν ἱερέων Ἰνκας.

Θυμᾶμαι τότε τὰ ἀνοίγματα ποὺ εἶδε στὴ σκεπὴ τοῦ πελώριου ναοῦ, καθὼς ἐρχόταν μὲ τὸ ἐλικόπτερο.

Δὲν χάνει καιρὸ καὶ ξαναγυρίζει στὸ «Μαῦρο Πουλί».

‘Ο Πάντσο ποὺ τὸν βλέπει χτυπάει τὰ χέρια.

— Τὰ βλέπεις ποὺ στᾶλεγα; τσιρίζει. Ἀναβλήθηκε τὸ μάτς, ἔτσι;

Ἄλλὰ ὁ Ζορρό δὲν τοῦ δίνει σημασία. Σ' ἓνα λεπτό τὸ ὑπέροχο ἀθόρυβο ἐλικόπτερο βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴν ὀροφή τοῦ ναοῦ καὶ ὁ γίγαντας μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα κατεβαίνει σ' αὐτὴν μὲ τὸ συρματοσχοινο.

Εἶναι καιρὸς γιατί σκύβοντας ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κυκλικὰ ἀνοιγματα, βλέπει τὴ Νάγια ζωσμένη στὶς φλόγες. Δὲν χάνει στιγμή καὶ πιασμένος πάντοτε ἀπὸ τὸ συρματοσχοινο μὲ τὸ ἓνα χέρι, κατεβαίνει στὸ κενὸ καὶ βρίσκεται μέσα στὴ φωτιά, κοντὰ στὴ νέα!...

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἱερεῖς σκυροπίζουν μὲ τρομαγμένα οὐρλιαχτά, ὁ Ζορρό μὲ δυὸ μαχαίριές μόνο κόβει τὰ δεσμὰ τῆς λιπόθυμης Νάγιας καὶ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ὁ Πάντσο Γίγαντας ἐκτελῶντας μὲ προθυμία τὶς ὁδηγίες τοῦ ἀφεντικοῦ του, μόλις νοιώθει νὰ τοῦ τραβᾶνε τὸ σχοινί, τοὺς ἀνεβάζει καὶ τοὺς δυὸ ἐπάνω...

Ὁ Ζορρό ἀφίνει τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα στὴ φροντίδα τοῦ Πάντσο Γίγαντα καὶ ξανακατεβαίνει στὸν ναὸ μὲ τὸ μαχαίρι στὰ χέρια.

Δὲν ἀργεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τους τὸν Ἔλ Ρέϋ καὶ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς.

— Πιαστήτε γερὰ ἀπὸ τὸν γάντζο!, τοὺς λέει. Θὰ μᾶς ἀνεβάσῃ καὶ τοὺς τρεῖς τὸ μοτέρ. Γρήγορα γιατί οἱ ἱερεῖς θὰ δοῦν τὸ ἐλικόπτερο καὶ θὰ καταλάβουν τί ἔγινε! Θαρρῶ πὼς ξαναγυρίζουν κιόλας!...

Πραγματικὰ καινούργια οὐρλιαχτὰ φτάνουν στ' αὐτιά τους στὴ στιγμή.

Ὁ Ἀγριόγατος μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες, ξεφωνίζει:

— Ἐμένα θὰ μ' ἀφήσῃς ἔτσι δεμένον στὰ χέρια τους, σενιὸρ Ζορρό;

— Θὰ σοῦ ἄξιζε!, ἀποκρίνεται ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής. Ἡ ψυχὴ σου εἶναι πιὸ μαύρη ἀπὸ τὴ δική τους!... Ὡστόσο θὰ σοῦ δώσω μιὰ εὐκαιρία νὰ σωθῆς, ἂν μπορέσῃς!

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ μαχαίριου κόβει τὰ δεσμὰ τοῦ Ἀγριόγατου.

Ὅσο νὰ πετάξῃ ἐκεῖνος τὰ σχοινιά ἀπὸ πάνω του, ὁ Ζορρό, ὁ Ἔλ Ρέϋ καὶ ὁ Τζένκινς ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς ὀροφῆς καὶ φτάνουν στὸ «Μαῦρο Πουλί»...

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ὁ Ἀγριόγατος τρέχει πρὸς τὸ βάθος τῆς σάλλας, ἐνῶ πίσω του ἀντηχοῦν τρομακτικὰ οὐρλιαχτά...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτὶ καὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 9 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προῖστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Η ΝΑΓΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Μιά ἀκόμα ἀριστουργηματικὴ περιπέτεια τοῦ Ζορρό
τῆς Ζούγκλας καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων τῆς ἱστορίας μας.
Σὲ κάθε σελίδα κόβεται ἡ ἀναπνοή. ἐκτὸς κι' ἄν... σπαρ-
ταρᾶτε ἀπὸ τὰ γέλια μὲ τὰ καμώματα καὶ τὶς ἐξυπνά-
δες τοῦ ἀνεκδιήγητου Πάντσο Γίγαντα!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ:

Η ΝΑΓΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΣΤΟΝ ΝΕΑΡΟ ΛΑΡΙΟΝ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΗ ΤΟΥ ΒΟΤΑΝΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ, ΦΑΝΗΚΕ ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟ
ΠΟΥ ΤΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΙΧΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣΤΙΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΝΑΣ ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ.

ΦΩΣ

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ... ΚΑΙ ΤΙ
ΣΙΓΑ ΠΟΥ ΠΡΟΧΩΡΑΕΙ... Ε! ΚΑΙ ΤΙ ΕΧΕΙ
ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΜΑ ΤΟ ΠΩ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΑ!..

